

Câu Chuyện Tình Của Tôi

Contents

Câu Chuyện Tình Của Tôi	1
1. Chương 1: Nhầm Lẫn	1
2. Chương 2: Gần Gửi	5
3. Chương 3: Rắc Rối Dễ Thương	12
4. Chương 4: Tránh Mặt	24
5. Chương 5: Thỏ Lộ	29
6. Chương 6: Hiểu Lầm Nói Tiếp Hiểu Lầm	33
7. Chương 7: Kết Thúc. Hạnh Phúc???	36
8. Chương 8: Ngoại Truyện	45

Câu Chuyện Tình Của Tôi

Giới thiệu

Một tác phẩm truyện teen mới nổi lên trong thời gian gần đây đó là “Câu Chuyện Tình Của Tôi” đư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-tinh-cua-toi>

1. Chương 1: Nhầm Lẫn

Thành Duy là hotboy trường tôi, cậu ấy đẹp trai, học giỏi, tốt bụng, con nhà giàu...v...v..., con người chẳng có chỗ nào để chê, nói chung là PERFECT. Cậu ấy có hàng đồng fan lớn fan bé, có cả một fanclub hoạt động rầm rộ với mấy nghìn thành viên, cả trên ảo lẫn thật (cả trên forum trường tôi và ngoài đời). Và...cậu ấy chưa có người yêu!!!

Nói thế thôi chứ điều đấy chẳng liên quan gì đến tôi cả. Nói thật. Tôi không thích cậu ấy (thích mà nó nhỏ hơn yêu ý chứ không phải là gần bằng ghét đâu nha), cũng không hâm mộ cậu ấy, cũng không ở trong Fanclub của cậu ấy (tất nhiên). Vậy thì chắc mọi người đang nghĩ tôi hẳn là hâm vì tự nhiên đi...quảng cáo cho người ta như thế. He he, tất nhiên tôi không hâm, cái tôi muốn nói ở đây là Thành Duy có một người

bạn rất thân (giới chuyên môn gọi là bạn chí cốt đó) tên là Anh Duy. Anh Duy mới là người tôi muốn giới thiệu đến :”>. Anh Duy, sao nhĩ, không đẹp trai (lắm, tức là cũng có đẹp trai á – ít nhất với tôi): mắt một mí híp tịt, cười một cái là không thấy tổ quốc đâu =.=. Nhưng mà Anh Duy có hai bên má lúm đồng tiền duyên cực luôn. Cười á, ôi, dễ thương lắm. Hehe, học hành cũng thuộc dạng “kinh khủng” như Thành Duy. Và tôi...là fan trung thành của cậu ấy :”>. Hihi, thật đó, tôi thích Anh Duy từ đầu năm cơ, sau một tai nạn... Và đến hôm nay, một ngày vô cùng đẹp trời, tôi quyết định sẽ phải nói cho cậu ấy nghe về tình cảm thâm kín này. Ôi, may là Anh Duy cũng chưa có người yêu, hihi.

Hờ, nói thế thôi chứ quyết định là thế chứ tôi đang rất là run đây (đang đứng bên cửa sổ nhìn vào lớp Duy, đang ra chơi nên trong lớp cậu ấy chỉ có vài người thôi. Tôi có thể thấy hai Duy đang đứng nói chuyện với nhau), biết phải nói sao đây, huhu. Cả tối hôm qua tôi đã mất công tập đi tập lại trước gương màn tỏ tình với cậu ấy. Đầu tiên sẽ đòi gặp Anh Duy. Hm...m...khó đây, vì tôi sợ Anh Duy đã quên mất tôi rồi TT__TT, mà ai lại chịu ra gặp một con bé không quen biết chứ. Nhưng mà cứ phải liều vậy.

Ngó nghiêng, đi lại trước cửa lớp người ta một hồi, tôi...chợt thấy Anh Duy đi ra. Oa, ngại quá đi. Người tôi đang run, tim tôi...cũng đang run nốt TT__TT.

- Hey, cậu tìm ai? - Anh Duy nhìn thấy tôi, và cười, rất tươi. Tôi cam đoan là tôi sắp bị hóa đá bởi nụ cười của cậu ấy rồi.

- À...à...tớ...tớ... - huhu, tôi run quá nói không thành lời nữa cơ. Mặt cứ nóng ran, khéo đập quả trứng lên cũng thành trứng rán được mất TT__TT.

- Hử? Tìm ai vậy Như?

Aaaaaaaaaaaaaaaa..., cậu ấy biết tên tôi kìa. Vậy...cậu ấy vẫn nhớ tôi đúng không. Oh my god, sướng quá trời ơi.

- À, tớ...tìm...tìm Duy...

- À, Duy. Đợi tí nhé!

- Đợi...đợi gì cơ?

- Chẳng phải cậu tìm Duy sao, đợi tí tớ gọi nó cho !

Trong lúc tôi ngơ ngẩn chưa kịp hiểu gì thì Anh Duy đã chạy vào trong, và...gọi Thành Duy. Ôi trời, cậu ấy hiểu nhầm rồi, tôi muốn gặp...muốn gặp Anh Duy... Muộn mất rồi, Thành Duy đã đi ra TT__TT.

Cậu ấy đứng trước mặt tôi, và cũng cười. Nhưng mà, tim tôi không loạn nhịp tí nào đâu nhá, chung thủy lắm :>.

- Cậu tìm tớ?

- A...ừ...ừ... - đành phải nói dối TT__TT.

- Có chuyện gì vậy? Tớ đang bận, hi.

Tưởng ta đây không bận chắc, hic.

- Ừ, cũng chẳng có chuyện gì đâu. Hi, cậu biết tớ không?

- Cậu? Tớ không.

- Hi, vậy tốt, cảm ơn cậu. Tớ về lớp nhá!

- À...ừ...bye cậu.

Tôi khuyến mãi thêm có Thành Duy một nụ cười rồi quay lưng bước đi. Tôi có thể thấy mặt Thành Duy đang ngệt ra. Chắc cậu ấy chẳng hiểu gì đâu nhĩ, hihi. Mà tôi cũng chẳng quan tâm, người tôi yêu đâu phải cậu ấy, không nên mất công nói chuyện. Cậu ấy có nhiều fan như thế, tôi mà dính vào...chắc không toàn thân luôn.

Haiz, đúng là xui xẻo mà. Cũng chỉ tại tôi nói không rõ ràng nên mới nhầm lẫn thế. Sau này làm gì cũng phải cẩn thận mới được. Quyết định phải tìm một cơ hội khác thôi. Fighting!!!

.
. .
. .
. .
. .

Cuối buổi học, như mọi lần, tôi đứng ở dưới gốc cây bàng trước cổng trường. Theo bình thường thì Anh Duy sẽ đi ra khỏi cổng trường (cái này thì ai chẳng biết =.=). Và tôi, theo bình thường sẽ được ngắm cậu ấy từ đây.

“Tích tắc...” (tiếng đồng hồ kêu :D)

Ồ, mười hai giờ kém hai mươi, chưa thấy Anh Duy đâu, tôi nhìn đồng hồ sốt ruột. Xui xẻo ghê cơ, lẽ nào để “vuột” mất cậu ấy rồi. Sáng nay đã thế, giờ muốn gặp cậu ấy tí về ăn cơm cho ngon cũng không được. Diên cả người.

Tôi tự rửa thầm ông trời rồi tức giận bỏ về. Giờ này trường vắng tanh rồi còn ai nữa mà chờ. Trời đã nắng thì chớ, mất công chờ mà không gặp, aizz, bực quá đi mất. Thật là \$^#%\$@#@. Đang bực tức...đá ống bơ trên đường đi vừa lẩm bẩm thì tôi bỗng nghe thấy có tiếng gọi từ phía sau:

- Như!

Ai giọng nghe như Anh Duy. Chắc tôi lẩn thần, hic.

- Ồi. - theo phản xạ. Tôi không thềm quay lại luôn.

Ồ...là Anh Duy thật. Cậu ấy vừa gọi tôi, và giờ thì đang đứng cạnh tôi đây. Mặt tôi lại được dịp đỏ như quả gấc.

- Nhìn Như kia, chờ ai ở cổng trường đến nổi mặt đỏ bừng lên thế kia. Nắng thế này...

Lên xe đi, Duy đưa Như về.

- Ồ...

- Sao thế? Chê xe đạp à?

- A, không...không...

Tôi nói rồi cuống cuống lên xe Duy. Chỉ tại, tôi...đang...đang...xấu hổ và sung sướng quá không nói thành lời luôn. Chứ sao tôi lại chê xe đạp được chứ, đi cùng cậu ấy thì đi...xe bò cũng được :”>.

- Chờ ai thế Như?

- Tớ...à...tớ chờ... Ồ đợi đã, sao Duy biết?

- Duy ngồi bên chờ người ta sửa xe, thấy Như đứng đấy mãi. Xe bị hỏng mà, chẳng hiểu sao...

Trời, hóa ra là Duy ngồi ngay bên quán sửa xe đối diện cổng trường. Vậy mà tôi... Đúng là xui xẻo kinh đi được.

- À, tớ...tớ chờ...chờ Duy đấy. – tôi vừa nói vừa cười, ra bộ tớ đùa đấy, nhưng thực ra...là thật :”>.

- À, ra thế. Hôm nay nhà Duy bận việc nên quần gia cho xe đến đón Duy từ tiết bốn rồi. Như chờ gì chứ, khờ ghê.

Hả? Hic, ra là Duy lại nhầm tôi nói chờ Thành Duy. Hic, sao cậu ấy cứ hiểu nhầm hoài thế nhỉ, tôi thích cậu ấy cơ mà, thật là. Haiz...

- Như thích Duy hả? - là cậu ấy nói Duy nào đây TT_TT.

- À, ừ... - nói đại. Nhưng đúng là người tôi thích, tên Duy còn gì =.=

- Hì, có cần tớ giúp không? Chắc là Như biết tớ với Duy là bạn thân.

- À ừ, tớ biết.

- Hi, vậy nhé, quyết định. Từ mai, Như là bạn thân của tớ, tớ sẽ giúp Như tiếp cận Duy. Như vậy được không?

Được không á, được cái con khỉ mốc ý. Nhưng mà thôi, tạm thời, tôi được làm bạn với Anh Duy. Cứ được ở gần là tốt rồi, mọi chuyện sau đó...sẽ từ từ tính tiếp.

- Ok, cảm ơn Duy nhiều. – sao cậu ấy không nhớ là cậu ấy cũng tên Duy cơ chứ, hic.

-Ừ, vậy nha, Như về nhà đi. Rồi mai Duy sang đón. Rồi mình sẽ bàn...kể, nha, hihi.

-À ừ, chào Duy ha.

Nghe Duy nói, tôi mới nhận ra là cả hai đang đứng trước cửa nhà tôi rồi. Tôi vội vã xuống xe rồi đưa tay chào tạm biệt Duy. Chờ Duy đi khuất, tôi mới bước vào nhà với bước chân...như người trên mây. Hẳn rồi, tôi đang sung sướng lắm mà. Được Duy lai về tận nhà cơ đấy nhé, thích chưa. Mai còn được cậu ấy đến đón, tuy là Duy hiểu nhầm tôi thích Thành Duy. Nhưng mặc kệ đi, tôi được ở gần Duy vậy là tốt rồi, hehe, thích quá đi.

.
. .
. .
. .
. .

Tối, tôi một mình buồn chán nằm trên giường. Không có việc gì làm cả. Không có ai ở nhà cho tôi nói chuyện, hic, bố mẹ đi làm cả rồi, chán. Tôi nằm nghĩ vẩn vơ cho giết thời gian. Tự nhiên, đến lúc này, tôi mới nghĩ ra mấy thứ mà sáng nay...sướng quá không nghĩ ra.

Đầu tiên là tại sao Duy lại biết nhà tôi? Theo tôi điều tra được thì nhà Duy xa tôi lắm cơ, có gần tẹo nào đâu, không thể là vì cùng đường nên biết được, đúng không.

Thứ hai là tại sao Duy lại đồng ý giúp tôi – một người mới chỉ gặp có một lần, là lần tai nạn đó. Mà lại còn đồng ý cho tôi về cùng nữa chứ, đúng là quá lạ lùng mà. Hay...Duy cũng thích tôi. Ôi, tôi điên rồi, sao chứ. Gặp nhau có một lần mà lại vào cái tình huống...dở khóc dở cười ấy.

- - - - Flash back - - - -

Ngày đầu đi học sau khai giảng, tôi dậy muộn TT_TT, vội cuống cuống lên mà vẫn không kịp. Bấy giờ vào lớp mà bấy giờ năm phút, tôi mới đứng trước cổng trường. Thấy cờ đỏ đang đi đi lại lại trước cổng, tôi biết mình đã gặp vận thật rồi. Cô chủ nhiệm năm nay của chúng tôi ghê vô cùng, mà mới ngày đầu tiên đã để bị ghi tên, trừ điểm lớp thì chắc sau này tôi sống không yên ổn được mất. Thế là, cho dù đang mặc váy ngắn (đồng phục thứ hai với thứ bảy là áo dài, các ngày khác trong tuần và váy caro ngắn và sơ mi), tôi vẫn quyết định sẽ trèo tường để vào (tường trường tôi chỉ cao cỡ mét tám đến hai mét thôi). Chặt vật mãi, tôi mới bê được vài cục gạch xếp dưới chân tường. Tự phục mình tháo vát, tôi đứng lên mấy hòn gạch, ngó nghiêng bên trong trước để “do thám” tình hình rồi mới ném cái cặp vào trước. Nghe thấy tiếng cái cặp rơi...an toàn rồi, tôi mới bám tay chắc vào tường, chuẩn bị nhảy lên. Rồi sau khi ngồi được lên thành tường, chỉ còn bước nhảy xuống nữa thôi là xong thì...tôi nhìn thấy tên cờ đỏ đang cầm cái cặp của tôi, và đang nhìn lên tôi với đôi mắt to tròn hết cỡ vì ngạc nhiên (tôi cách điệu hóa đó ạ, mắt một mí híp tịt, có mở to cũng chỉ bằng mắt tôi bình thường thôi). Tôi xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu nữa, mặt đỏ bừng lên và tim đập thình thịch (vì lo sợ). Tôi biết phải làm sao giờ đây, nhảy xuống tiếp? Trèo ra? Thế nào cũng chết, thôi thì cứ nhảy xuống. Tuy đang lo sợ, tôi vẫn trừng mắt định mắng cho cái tên cờ đỏ kia một trận vì cái tội...vô duyên nhìn người ta.

Bất ngờ, tôi thấy hẳn để nhẹ cái cặp tôi xuống đất rồi còn bước đến lại gần tôi nữa. Hẳn định làm gì đây hả trời. Tôi tự hỏi mình TT_TT.

- Nào, còn định ngồi đó đến bao giờ, không nhớ là đang mặc váy ngắn hả?

- Kệ...kệ người ta. – tôi ngại không biết giấu mặt vào đâu nữa TT_TT

- Hi, ngồi đây, tớ đỡ cậu xuống.

Hắn nói rồi giờ hai tay lên, và...hắn ôm lấy eo tôi và bế tôi xuống đất. Một cách nhẹ nhàng và...dịu dàng. Tôi...chết đứng, mặt nghệt ra không nói được câu nào.

Sau đó, hắn nhìn tôi, rồi cúi xuống nhặt cái cặp đưa vào tay tôi.

- Đi học muộn hả, giờ cậu lên lớp là bị ghi tên luôn đó. Đây, đeo vào, hết giờ rồi hẵng lên.

Nói rồi, hắn rút từ...đâu đó ra cái băng đỏ (dành cho cờ đỏ đó) rồi đeo vào tay cho tôi. Còn khuyến mãi tôi một nụ cười...Colgate. Tôi ngơ ngẩn, tim bắt đầu đập trật...vài nhịp. Cậu ấy cười, sao mà...dễ thương đến thế. (đổi ngay cách gọi =.=). Hai má tôi ửng hồng, nóng ran. Lần đầu tiên đó, lần đầu tiên trái tim tôi thổn thức vì một người con trai.

Và rồi, sau lần tai nạn đó, tôi mới tìm hiểu được cậu ấy tên là Anh Duy, bạn thân của tên hotboy trường tôi.

- - - - End Flash Back - - - -

Nghĩ lại chuyện xưa cũ, mặt tôi giờ cũng lại đỏ ửng lên :”>. Không ngờ Duy vẫn nhớ tên tôi (hôm đó cậu ấy đã hỏi tên tôi mà). Hihi, cứ nghĩ đến việc bắt đầu từ ngày mai được làm bạn thân của Anh Duy là trái tim tôi cứ đập linh tinh hết cả. Được ở bên cậu ấy, được cậu ấy đưa đi học lại đón về (thật không nhĩ) là lại thấy...vui mừng quá đỗi. Ôi, tôi mong đến mai quá đi ^^.

2. Chương 2: Gần Gũi

Sáu giờ sáng, tôi đã đứng trước gương với sự chuẩn bị khá hoàn hảo, hôm nay tôi còn làm điệu với một chiếc nơ hồng xinh xinh trên đầu:”>. Váy áo phẳng phiu, tóc búi cao trên đỉnh đầu, một tí phấn hồng (tí tí thôi), thêm một tí son bóng, tôi nhoẻn cười một cái trước gương rồi xuống nhà, định bụng ngồi ở sofa xem tivi một tí chờ Duy đến. Bất ngờ, vừa mở cửa lớn ra, tôi đã thấy Duy đứng trước nhà, cạnh cái xe đạp của cậu ấy. Hơi ngạc nhiên vì cậu ấy đến hơi sớm (quá sớm TT_TT), tôi khẽ vuốt vuốt lại mái rồi đi ra, không quên...toe toét cười.

- Đến sớm thế Duy? Chờ tớ lâu không? – tôi vừa mở cổng vừa cất tiếng hỏi.

- A, Như cũng dậy sớm ghê. Hi, sáng Duy có việc bận nên hôm nào cũng đi sớm thế này mà.

- Vậy hả – tôi lại cười – mà có việc gì thế?

Nói rồi, tôi liền lên sau xe Duy ngồi, không chờ Duy nói. Chiếc xe rời đi ngay theo những bước đạp của Duy. Không thấy Duy trả lời gì, tôi lại hỏi lại:

- Có việc gì mà sáng Duy dậy sớm thế?

- À...hì, có gì đâu. Mà Như ăn sáng chưa vậy?

- Tớ chưa. Sớm mà, chuẩn bị xong là xuống luôn thì thấy Duy đã đứng chờ rồi.

- Vậy đi ăn sáng nhé, đi cùng không? Duy biết một quán ăn sáng ngon lắm!

- Okie, hihi.

Tôi lại cười híp mắt, mặc dù biết Duy chẳng nhìn thấy đâu. Ngồi sau Duy, giờ tôi mới được ngắm cậu ấy kĩ...từ phía sau. Duy không trắng như mấy đứa công tử nhà giàu đâu (mà nhà Duy hình như cũng hoàn cảnh lắm), nên trong cái áo trắng tinh thơm mùi...nước xả vải thì Duy rất nổi bật. Duy khá gầy, nhưng mà cao. Mà tôi lại rất thích con trai mảnh khảnh, hihi. Nói chung là Duy đúng mẫu người tôi thích:”>.

Đi được một lúc, tôi thấy xe dừng lại. Rồi tôi nghe thấy tiếng Duy từ phía trước:

- Như, đến nơi rồi, hì, Như xuống xe đi.

Chẳng cần Duy nói, tôi cũng xuống ngay (tôi là con người khá nhanh nhẹn mà :D). Thấy Duy dừng xe ở một góc trước cửa quán ăn rồi, tôi mới chạy ngay đến bên cậu ấy. Chúng tôi đang định đi vào thì bỗng có ai đó kéo tay tôi lại. Tôi giật tay lại ngay:

- Ai thế?

Trước mặt tôi lúc này là một lũ con trai nhìn không quen tí nào. Một trong mấy tên cười khả ố:

- Hô hô, nhìn cô em ngon quá nên tính làm quen, được không vậy?

Hắn vừa nói vừa đưa tay ra định sờ...đùi tôi. Tôi sợ quá lùi ngay lại phía sau Duy. Sau đó tôi nghe thấy tiếng cậu ấy:

- Lại là mấy người à? Vẫn cái thói không chừa được sao?

- Haha, lại là mày, bọn tao đang tính tìm mày tính sổ đây, giờ lại gặp, may mắn quá nhỉ.

- Hừ, tưởng mấy người được đưa vào ngồi nhà đá rồi chứ. Còn nghênh ngang ở đây hả?

- Ai...ai thế Duy?

Tôi lo sợ nhìn sang Duy. Hình như cậu ấy quen bọn côn đồ này. Bọn chúng còn cầm gậy kia, hic. Ghê quá đi mất thôi.

- Ủm, không có gì đâu Như. Như vào trong trước đi, không ở đây lại liên lụy đó.

- Đợi đã người đẹp, bọn anh đã cho người đẹp đi đâu.

Bọn chúng nói rồi lại cười vang, tên có vẻ là người cầm đầu đưa tay nắm tay tôi làm tôi sợ chết khiếp. Tôi vội vàng giật tay ra, mếu máo nép sau Duy vì sợ hãi. Rồi Duy bỗng nắm chặt lấy một tay tôi.

- Thế này nha, mày cho bọn anh con nhỏ này, rồi anh tha cho. Được không?

- Khốn nạn!

Tôi thấy Duy-của-tôi chứ i thế TT__TT. Tôi ngó sang thấy mặt cậu ấy cũng đang ghê gớm lắm. Tôi thì đang rất sợ và chẳng hiểu gì. Thấy lo lắng làm sao, không phải sắp có ẩu đả gì đấy chứ.

- Duy...Duy à... Tớ lo quá... – tôi bám lấy tay áo Duy.

- Không sao đâu Như, Như vào đó trước đi. Mấy người, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện.

Đàn ông, con trai với nhau, không nên lôi con gái vào chuyện này.

- Haha, tao không cần biết, tao thích con nhỏ này. Mày không để nó cho tao, thì là mày đắc tội với bọn này hai lần rồi đấy. Tội chồng chất tội, để xem hôm nay mày có thoát được không.

Rồi tôi thấy mấy tên kia, đứa nào cũng nhếch mép cười, tay cầm gậy lắc lắc. Tiếng bẻ khớp cổ tay vang lên rợn người. Duy lại một lần nữa bảo tôi vào trong.

- Như vào trước, có chuyện gì cũng không được ra, nghe chưa?

- Nhưng...tớ sợ lắm, không lẽ...Duy định đấu với chúng, không lại được đâu. – tôi thì thầm run rẩy.

- Như nghe Duy đi mà, vào trong đi.

Lần này, thấy Duy nói chắc, tôi mới nghe theo cậu ấy đi vào. Từ cửa sổ ngó ra, tôi thấy hai bên vẫn đang co kéo qua lại. rồi chợt, bọn chúng cùng lúc lao vào, và...đánh Duy-của-tôi. Cậu ấy đang chống cự lại, một cách vô cùng yếu ớt (bọn họ đông vậy cơ mà) và... Tôi không dám nhìn nữa, sợ hãi không thốt lên được lời nào, mặt lúc này chắc tái mét luôn rồi. Tôi cuống cuống chạy đến cầu cứu mấy anh chị trong quán. Nhưng mọi người đều lắc đầu bất lực, hình như không dám dấn vào bọn chúng. Tôi hiểu cho họ, nhưng tôi lo cho Duy. Một đứa con gái như tôi thì làm gì được đây, gọi cảnh sát? Như thế...như thế nhờ lại liên lụy đến Duy. Tôi phải làm gì, làm gì. Duy ơi... Nhìn qua cửa kính, tôi thấy áo Duy bắt đầu dính máu. Không...tôi không thể để yên vậy được.

Chợt nghĩ ra một kế, tôi vội lục cặp mình. Tôi nhớ là để tự vệ, tôi có để một cái...còi trong cặp. Tìm nào, tìm kĩ... Cuối cùng cũng thấy nó, tôi lấy hết hơi thổi một cái rồi hô to: Cảnh sát tới. Đúng như tôi nghĩ, bọn chúng nghe thấy sau vài phút liền bỏ đi hết. Lúc này, tôi mới chạy vội đến bên Duy, nước mắt tèm lem khuôn mặt khi thấy Duy nằm trên sân với cái áo trắng hoa đỏ màu máu. Và miệng cậu ấy cũng đang chảy máu ròng ròng.

Tôi đỡ vội Duy dậy, hét lên kinh hãi và lo sợ:

- Duy à, Duy ơi, huhu, Duy ơi...

.
. .
. .
. .
. .

Nhờ sự trợ giúp của mấy người trong quán ăn, những chỗ bị thương trên người Duy đều được băng bó lại cẩn thận, may không bị gãy xương. Tôi không biết gì về y học đâu, là nghe chị chủ quán (có biết chút ít về cứu thương) nói vậy. Đầu cậu ấy có một vết rách, nhưng nhỏ thôi, có lẽ là không ảnh hưởng gì. Nhưng lúc cậu ấy được đưa vào trong quán, máu cũng chảy ra nhiều lắm, làm tôi sợ kinh lên được ý.

- Như...sao cứ khóc hoài thế? Duy không sao rồi mà.

- Gì chứ, làm người ta lo chết.

- Hì.

Duy khẽ cười, vẫn là nụ cười “không thấy tổ quốc đâu”, nhưng nhìn môi cậu ấy nhợt nhạt hẳn đi, thương vô cùng.

- Duy đỡ đau chưa?

- Ủ, đỡ nhiều rồi. Để Như phải liên lụy, nghỉ mất một buổi học rồi, Duy xin lỗi nhé!

- Gì chứ, không sao là tốt rồi. mà sao...bọn chúng lại gây chuyện với Duy, mà nghe bọn chúng nói... Duy biết chúng à?

- Ủm, Duy kể cho Như sau ha. Giờ Như đưa Duy về nhà được không, ở đây không tiện, chỗ người ta bán hàng mà.

- Nhưng mà Duy...

- Nhé Như!

Thấy ánh mắt mệt mỏi của Duy, tôi cuối cùng đành gật đầu. Gọi được taxi rồi (không yên tâm để mình chở Duy về nên tôi đã gửi nhờ xe Duy ở lại quán), tôi một mình đỡ Duy đi ra khỏi quán ăn (Duy không muốn làm phiền mọi người thêm nữa). May mà bọn tôi vừa ra đến cổng thì taxi cũng đến nơi. Tôi liền đỡ Duy ngồi vào trước, tôi cũng ngồi luôn bên cạnh. Taxi vừa đi cũng là lúc cậu ấy dựa vào vai tôi. Hơi ẩm lan tỏa khắp cơ thể khiến tim tôi cứ đập nhanh liên hồi. Tôi không dám nói gì, cũng không phản đối, cứ yên lặng trên hết quãng đường. Tôi nghĩ là cậu ấy mệt nên cứ để yên như vậy thôi, Duy cũng không nói gì mà. Đến trước cổng khu tập thể nơi cậu ấy ở rồi, tôi mới bảo tài xế dừng xe lại. Đỡ Duy bước ra khỏi xe trả tiền tôi, tôi mới đứng dưới mà ngược lên nhìn, nhà cậu ấy tận trên tầng ba cơ.

Thấy Duy vẫn cứ dựa vào vai tôi, thở từng hơi khá yếu lại dồn dập, tôi liền rồi rít hỏi, lo lắng vô cùng:

- Duy à, Duy thấy sao rồi?

Duy quay sang nhìn tôi, lại cười:

- Duy không sao. Nhà Duy ở tầng ba ý, phiền Như...

- Ủ, được rồi, tớ biết rồi mà.

Rồi tôi liền đỡ Duy lên tầng. Cậu ấy hình như vẫn yếu lắm thì phải, cứ dựa vào vai để tôi đỡ đi. Tuy đang lo lắng đấy, nhưng tim tôi thì vẫn không yên được phút giây nào, cứ đập như đang...giã gạo vậy, hic.

Đến trước cửa nhà cậu ấy, chờ cậu ấy mở cửa, tôi liền đỡ Duy vào, rồi để cậu ấy nằm ngay xuống giường. Lo lắng nhìn cậu ấy, tôi vẫn không quên nhìn quanh quất quan sát chỗ ở của Duy. Nhà Duy bé lắm, khéo bé bằng cái nhà bếp của tôi thôi. Đồ đạc cũng chẳng có gì, chẳng có gì chứ không phải chẳng có gì nhiều đâu. Có mỗi một cái giường, một cái bàn học, một cái giá sách,... vài đồ linh tinh, hết. Trong nhà cũng chỉ có một cái cửa sổ cạnh bàn học.

- Như à, Duy mệt quá, ngủ một tí nha. Như có thể tự về được không?

- Ủ, được chứ, Duy cứ ngủ đi.

Nói với Duy rồi, tôi mới định đứng dậy, nhìn quanh, mãi mới thấy cái quạt, liền bật lên cho cậu ấy. Duy nhìn tôi, cười mỉm một cái rồi mới nhắm mắt ngủ. Nhưng tôi bước ra đến cửa rồi, quay lại nhìn Duy đang thiêm thiếp ngủ không thể nào yên tâm được lại đi vào và ngồi xuống giường. Duy đang bị thương thế này, bỏ lại Duy một mình ở nhà thì không ổn tẹo nào.

Ngồi nhìn Duy ngủ không biết làm gì, tôi liền đứng dậy đi quanh nhà. Trên bàn học của Duy có mấy bức ảnh. Một bức chụp cả gia đình. Duy này, bên cạnh là...em trai, sau là bố mẹ Duy. Sao...hình như Duy ở có một mình. Thắc mắc mất vài giây, tôi để bức ảnh xuống bàn rồi lại cầm tấm tiếp theo lên. Ô, tấm này còn ngạc nhiên hơn nha, Duy chụp với Thành Duy trước cửa nhà ai lớn . Chắc là nhà Thành Duy, nhưng lúc tôi bị bọn hám trai cùng lớp kéo tìm nhà cậu ấy, thấy không giống thế này. Thôi, bỏ qua, xem bức ảnh tiếp theo. Là... Ô, nhìn Duy quen quen. Duy mặc quần áo bồi bàn. Ô, trông quen thật đấy, hình như có thấy ở đâu. Khung cảnh này... Thôi kệ, tôi không nhớ ra, thôi cứ để mặc đấy vậy.

Đặt bức ảnh cuối trở lại bàn, tôi đi vòng quanh phòng một lượt xem đồ đạc trong nhà. Không có tủ lạnh luôn. Không thấy đồ ăn gì hết, lạ thật. Thế bình thường Duy sống ra sao. Hic, tự nhiên thấy thương Duy ghê luôn >.<. nghĩ=" rồi,=" tôi=" lại=" quay=" về=" ngồi=" bên=" duy.=" duy=" ngủ=" mệt=" hay=" sao=" mà=" mồ=" hôi=" ướt=" đẫm.=" chắc=" duy=" cũng=" đau=" nữa.=" tôi=" thấy=" thương=" duy=" quá,=" nếu=" không=" phải=" tại=" duy=" đến=" đón=" tôi=" rồi=" đưa=" tôi=" đi=" ăn=" sáng,=" nếu=" không=" phải=" tại=" tôi,=" duy=" cũng=" sẽ=" không=" bị=" thương.=" cũng=" may=" chưa=" nghiêm=" trọng=" đến=" mức=" phải=" đi=" viện=">

Gạt mấy sợi tóc vướng trên trán đi cho Duy, tôi chạm nhẹ lên má Duy rồi lại rút tay ngay lại. Thế này có phải là "sờ" người ta "vụng trộm" không vậy. Tại nhìn Duy ngủ tuy mệt nhưng đẹp quá chừng. Lúc cười cũng hiền mà lúc ngủ cũng hiền khô luôn. Rồi không hiểu sao tay tôi cứ vô thức chạm vào mặt Duy, mái tóc, hai má, đôi môi... Gò má Duy xương xương thấy tội, rồi tự nhiên trong tôi trào dâng ước mong được chăm sóc cho Duy, hằng ngày và...mãi về sau nữa. Quyết định, tôi nhất định sẽ phải nói cho Duy biết tình cảm của mình. Cứ để Duy nghĩ tôi thích Thành Duy thế này không ổn tẹo nào hết. Mà Thành Duy cũng có biết tôi là ai đâu nào =.=. Cậu ấy hot như vậy, nhiều fan như vậy, tôi sao có thể lọt được vào "mắt xanh" của cậu chứ. Không hiểu Duy muốn giúp tôi là giúp thế nào đây.

"Ơt...ơt...ơt"

Bỗng bụng tôi vang lên một tiếng động...lạ thường, nó báo hiệu cho tôi là nó đang trống rỗng đây mà. Cũng tại bình thường tôi đều ăn sáng đầy đủ, bây giờ là...gần mười một giờ trưa rồi mà chưa có gì vào bụng, nó réo là phải. Nghĩ rồi, tôi mới quay sang nhìn Duy, Duy bị thương thế kia cũng chưa ăn gì, chắc Duy đói lắm rồi, tôi - một đứa con gái (đang thích Duy) - thì phải làm gì bây giờ. À, nấu cháo. Bị thương thì ăn cháo là đúng rồi.

Trước khi đi mua gạo (chẳng tìm thấy gạo đâu =.=), tôi lau mồ hôi trên mặt cho Duy rồi mới đi. Ra khỏi nhà vẫn còn thấy không yên tâm được cơ, sợ Duy ở một mình rồi... Phải quay lại nhìn Duy vẫn ổn đến mấy lần, tôi mới yên tâm ra khỏi nhà, còn phải đi mua ít thịt về nấu cháo nữa.

.

.

“Cạch”

Tôi mở cửa vào nhà Duy (tự nhiên như nhà của mình), tay xách mấy thứ đồ linh tinh. Chưa đi chợ bao giờ nên đến là thắm. Tôi thở dốc, nhìn điện thoại đã thấy hơn mười hai giờ trưa. Đi mệt ghê luôn. Còn cái tội sáng đi guốc cao nữa chứ >.<>

Ngồi được xuống giường, tôi giật mình không thấy Duy đâu. Duy đâu Duy đâu, á, không thấy. Tôi ngó quanh, chẳng hiểu sao thấy lo lo. Rồi đứng dậy đang định gọi Duy thì tôi thấy Duy bước ra từ...hình như là phòng tắm. Cởi trần. OMG, Duy cởi trần đó, là cởi trần.

Tôi đỏ bừng mặt, tay chỉ trở loạn xạ, miệng lắp bắp không thành lời.

- D...Du...Duy...đà...đang...

Kết thúc câu nói, tôi đã thấy Duy bước lại qua cánh cửa ban đầu. Tôi lúc này vẫn cứ ngẩn ra. Chưa phải tôi chưa thấy con trai cởi trần bao giờ, nhưng mà...nhưng mà...là Duy, là người tôi thích. Duy trắng lăm luôn, trắng ời là trắng.

- Nh...Như, sao Như lại ở nhà Duy giờ này, Duy không biết...

Duy lại bước ra khỏi phòng tắm, đến bên cạnh tôi. Nhìn thấy Duy là mặt tôi lại nóng ran. Nghĩ lại cảnh vừa nãy, thấy ngại ghê, nhưng mà cũng...thích thích >.

- Ủ ừ...tớ sợ Duy đói...nên mua đồ.

- Vậy là Như đã về nhà rồi còn mua đồ đến cho Duy hả?

- Không, tớ ở đây, lo Duy nên không về.

Tôi thật thà nói. Nói xong lại ngại :”>.

- Vậy hả. Hi, Như...tốt với Duy quá.

- Gì chứ, đừng khách sáo như thế (tớ thích Duy nên đương nhiên phải tốt với Duy rồi).

Tôi nhoẻn cười, tất nhiên là cái câu trong ngoặc không dám nói ra :”>. Rồi thấy Duy cũng khẽ cười.

Tôi mới hỏi:

- Duy đói lắm chưa, để tớ nấu cháo cho nhé. Mà còn đau lắm không vậy?

- Ủ, Duy đỡ hơn được tẹo. Nhưng vết thương trên đầu vẫn đau.

- Ủ, khổ thật.

Tôi nói rồi bất giác đưa tay lên chạm vào vết thương trên đầu Duy. Thoáng thấy mặt Duy hồng hồng, tôi rút ngay tay lại, sượng sùng nói:

- Thôi, để tớ đi nấu cháo. Bếp ga kia dùng được chứ? – tôi chỉ vào cái bếp ga du lịch để ở góc nhà kia.

- Ủ, được.

Rồi chúng tôi cùng nhau nấu cháo. Cùng nhau ấy, vì Duy cũng giúp tôi nhiều việc lắm. Được ở bên Duy, lại ở gần thế này, tôi thấy tim cứ đập loạn xạ lên. Nhất là những lúc Duy cúi húi giúp tôi thái tía tô, hay khuấy cháo giúp tôi, tôi được nhìn mặt Duy cách có vài centimét, tay tôi cố lắm mới không để chạm vào cậu ấy. Mà nhìn Duy cười với khoảng cách gần như vậy, suy nghĩ của tôi cứ lộn xộn hết cả lên, mấy lần Duy gọi mà chẳng biết, cứ để gọi đến lần thứ ba, thứ tư mới nghe thấy, hic.

Duy đúng là dễ thương hết chỗ tả!

Ăn cháo xong rồi, tôi lấy cốc lo cho Duy nên ở lại thêm với Duy một lúc nữa. Tôi vừa gọt xoài, vừa nói chuyện với Duy.

- Duy này, Duy ở có một mình thôi hả?

- Ủ, Duy ở...có một mình thôi. Như hỏi vậy là sao?

- À, tại tớ thấy bức ảnh trên bàn học Duy đấy. Lại thấy hình như Duy ở một mình nên mới hỏi... Mà ngôi nhà lớn phía sau ảnh Duy với Thành Duy là của ai vậy? To mà đẹp ghê.

- À, ảnh...lâu rồi...

Chợt thấy giọng Duy cứ buồn buồn, tôi mới quay sang nhìn. Duy đã đến bên bức ảnh từ lúc nào. Tay Duy cầm nó, ánh mắt đượm buồn. Tôi đã hỏi gì sai sao. Mà thấy Duy buồn tôi cũng buồn theo luôn. Không khí trong nhà bỗng dưng chùng xuống...

- Như muốn nghe chuyện của Duy không?

- Chuyện của Duy? – tôi ngược mắt hỏi tò mò.

- Ủ, chuyện của Duy.

- Duy kể đi.

- Nhưng Như đừng nói gì nhé. Chuyện này chỉ có Thành Duy, và Như biết. Như đừng kể cho ai nhé.

- Ủ, Như hứa. Duy kể đi.

Tôi nói rồi yên lặng, mắt vẫn hướng về phía Duy. Cậu ấy để bức ảnh xuống bàn rồi xuống giường chỗ tôi ngồi. Chưa bao giờ tôi thấy Duy lạ thế, ánh mắt buồn sâu thẳm. Nụ cười trên môi không còn...

- Bố mẹ Duy mất rồi... Duy có một đứa em trai, nó sống cùng ông bà ở quê nên chỉ có mình Duy sống ở đây thôi. Nhà này là nhà Duy thuê. Ngôi nhà to đó, là nhà Duy trước kia. Trước kia, nhà Duy với Thành Duy rất thân nhau. Nhà Duy cũng giàu có như Thành Duy vậy. Sau đó nhà Duy phá sản, bố Duy suy sụp tinh thần nên đã...tự tử. Còn mẹ thì cũng đau khổ quá mà mất. Bố mẹ Thành Duy muốn nhận nuôi Duy và em trai Duy nhưng còn ông bà nên Duy đã không đồng ý...

Duy kể mà giọng cứ nghẹn lại, làm...nước mắt tôi chảy dài hai bên má lúc nào không hay. Hóa ra Duy đã phải chịu khổ nhiều vậy ư, mất cả bố lẫn mẹ, còn không có nhà phải đi thuê,... Duy phải chịu nhiều nỗi đau như vậy, vậy mà tôi chỉ thấy được những nụ cười của cậu ấy, những lúc cậu ấy buồn thế này cũng chưa từng trông qua. Giờ thấy rồi, nghe rồi mới thật đau lòng biết bao.

Tôi bất giác quàng tay ôm lấy Duy. Tôi không biết bản thân sao lại làm như vậy, tôi còn chưa tỏ tình với cậu ấy, cũng chẳng biết cậu ấy có khó chịu khi tôi làm thế này không. Nhưng tôi thương Duy lắm, lại chẳng biết làm sao, chỉ biết ôm lấy cậu ấy, như những nhân vật nữ trong phim Hàn Quốc vẫn từng làm. Tôi vừa để cậu ấy dựa đầu vào vai mình, vừa ghé tai cậu ấy nói nhỏ:

- Chuyện này Duy chưa từng kể với ai, hẳn là đau lòng lắm. Nếu được, hãy khóc đi.

Rồi tôi thấy Duy cũng ôm lấy tôi, và khóc. Người cậu ấy run lên bần bật, không gian yên ắng chỉ còn nghe tiếng khóc rầm rứt không thành lời. Tôi nghe thấy cậu ấy gọi bố mẹ, thế là tôi cũng khóc theo. Hai tiếng khóc hòa vào nhau, trong phút chốc, tôi lại tưởng tượng ra hai trái tim cũng cùng chung nhịp đập. Nỗi đau của Duy cũng hóa thành nỗi đau của bản thân tôi.

.
. .
. .
. .
. .

Bây giờ là tối, và...tôi vẫn ở nhà Duy. Ấy đừng trách tôi vội >.<, tôi=" chỉ=" muốn=" ở=" bên=" an=" ỉ=" duy=" chút=" thôi,=" với=" cả=" tôi=" còn=" thay=" bằng=" với=" bơi=" thuốc=" giúp=" cậu=" ấy=" nữa,=" không=" ngờ,=" hai=" đứa=" ngồi=" tâm=" sự=" rồi=" đến=" tối=" luôn=" :=" ">, thế là bọn tôi lại ngồi ăn tối cùng nhau, vẫn là cháo, nhưng cảm giác...ngon hơn buổi trưa, vì khi ăn, Duy cười nhiều lắm. Tôi cảm giác như cậu ấy rất hạnh phúc khi được ăn cháo thịt cho tôi nấu vậy, nên tôi cũng hạnh phúc theo :">.

Chợt nhìn đồng hồ, thấy đã gần 9 giờ, tôi mới vội đứng dậy. Tuy bố mẹ tôi có khi đến đêm mới về, hoặc không về, tôi vẫn phải về thôi, ở nhà con trai đến muộn thế này, lại có hai đứa một nhà, thiệt là không hay ho chút nào.

- Như về nhé, Duy phải cẩn thận vết thương đừng để nó dính nước đấy.

- Ừ, Duy biết rồi. Như đi taxi về ổn chứ hả?

- Ừ, ổn mà. – tôi cười toe.

- Hì, vậy Như cẩn thận nhé. À mà chuyện Duy bảo giúp Như... Xin lỗi nha, hôm nay không đến trường gặp Thành Duy chắc Như buồn lắm.

Trời ơi, ai buồn gì đâu.

- À, cũng không có gì mà, hì hì. – tôi cười méo mó – vậy Như về nha.

Nói rồi, tôi quay lưng liền đi, nhưng lúc quay lại vẫn thấy Duy đứng ở chân cầu thang nhìn mình, tôi mới chợt nghĩ. Duy vẫn hiểu nhầm tôi thích Thành Duy như vậy, chỉ bằng, hôm nay, ngay lúc này, tôi nói với cậu ấy, là tôi thích cậu ấy.

Kể ra, cũng hơi ngại :">.

Nhưng mà phải quyết tâm. Tôi tự đưa tay lên ngực trấn an mình rồi quay ngay lại. Đến trước Duy, tôi cố cười nhưng mặt cứ nóng phừng phừng.

Duy tươi cười nhìn tôi. Ôi, nụ cười giết người.

- Như quay lại làm chi vậy, quên gì à?

- À...à...Duy này, Như...Như có chuyện...muốn nói với Duy. – tôi ấp úng mãi mới nói ra được một câu hoàn chỉnh. Máu toàn cơ thể hình như đang dồn hết lên mặt, tim không có máu vào mà đập nữa, tôi ngạt thở quá, hic hic.

- Có chuyện gì thế?

- Chuyện này...Như...Như thích...thích...

“Rìng...rìng...rìng...”

- Ô, xin lỗi Như nha, Thành Duy gọi, Như đợi Duy một tí nha, một tí thôi.

Nói rồi, Duy nhấc máy ngay. Còn tôi đứng như trời trồng nghe chuyện hai người. Trời ơi, cái cậu Thành Duy kia, người đầu mà đáng ghét mà, gọi đúng lúc người ta đang tỏ tình, đúng là đồ phá đám. Người như cậu ta mà tôi thích được mới lạ đó. Giờ còn thêm ác cảm nữa chứ, grừ.

- À, Thành Duy này, mày nhớ cô bạn hôm qua tao gọi mày ra gặp không?

Aaaaaaaa... Duy đang nói gì vậy trời. Cô bạn đó, là tôi hả.

- Hôm qua? À, ờ, tao nhớ. Có chuyện gì thế?

- Ừm, từ hôm nay cô ấy là bạn thân của tao. Và...sẽ là bạn của chúng ta.

- Mà mà cũng chơi với con gái hả? Ờ, được, mày thích là được. nhưng mà tao chỉ sợ..., mà tên gì ý nhỉ?

- Như.

- Ờ, tao chỉ sợ Như đi cùng tao và mày rồi lại có chuyện thôi.

- Tao sẽ bảo vệ cô ấy. Và cả mày nữa.
- Ồ, thế nào cũng được. Tao đập máy đây, mai đi học, tao nhớ mày, he he.
- Ủ, bye mày.

Nghe xong cuộc nói chuyện giữa hai người mà đầu óc tôi quay cuồng. dù tôi đã cố gượng tay chân loạn xạ với khuôn mặt hết sức biểu cảm là “Duy ơi, đừng nói gì mà” nhưng mà cuối cùng thì Duy vẫn nói với Thành Duy thế đấy. Tôi tệ chưa, tôi chỉ thích làm bạn, à, không, thân thiết với Anh Duy, chứ Thành Duy thì ai muốn chứ. Haizzzzz..., Duy đúng là tốt thật, giúp đỡ ngay lập tức thế đấy TT__TT

- Hi, vậy là từ giờ Duy, Thành Duy và Như là bạn rồi nhé. Còn để tiếp cận Thành Duy, Như làm được chứ hả?

Tôi nhìn Duy, không trả lời luôn, biết trả lời thế nào. Lúc này thì đã lấy hết dũng khí để tỏ tình, mới nói ra được đến chữ “thích” thì đã bị chen ngang. Giờ không dám nữa TT__TT. Haizz...

- À mà khi này Như đang nói gì ý nhỉ. Như nói lại được không, này có chuông điện thoại nên...
- Thôi, Như có nói gì đâu. À, Như để quên cái cặp, lấy giùm Như với.
- Ồ, vậy à, ừ, đợi tí, Duy lên lấy cho, Như đợi nhé.

Duy nói rồi chạy lên luôn. Tôi một mình dựa tường thở dài. Cũng tại Duy cứ hiểu lầm, cũng tại tôi biết Duy hiểu lầm mà không nói ra cho Duy biết. Nhưng mà, Duy giúp đỡ tôi tận tình thế này, có lẽ thực sự, chỉ coi tôi là bạn thôi. Có khi chính tôi lại đang hiểu nhầm là Duy (cũng) thích tôi. Haizz..., có được hai lần định tỏ tình thì hỏng cả hai, có lẽ lại phải chờ dịp khác thôi vậy.

Vừa thở dài thườn thượt được mấy cái, Duy đã từ trên đi xuống, đưa cho tôi cái cặp, còn cười với tôi một cái. Vẫn là nụ cười dễ thương đấy, nụ cười làm trái tim tôi đập trật đi một nhịp. Tôi khẽ cười đáp trả Duy rồi chào cậu ấy và bước đi, vẫn còn xao xuyến, bồi hồi không yên. Bỗng dưng trong đầu tôi lại xuất hiện một suy nghĩ, chỉ cần được ở bên Duy thôi, thì để cậu ấy hiểu lầm thế nào tôi cũng chấp nhận. Nghĩ rồi lại không ngăn ngại mà tự cốc đầu mình một cái. Thật là linh tinh hết chỗ nói mà, tôi muốn được làm bạn gái Duy, và sẽ tỏ tình với cậu ấy. Không thể Duy nghĩ tôi thích Thành Duy mãi được. Cố lên, quyết định ngày mai tôi sẽ bày tỏ tình cảm cho Duy biết. Fighting!!

3. Chương 3: Rắc Rối Dễ Thương

Sáng nay là một sáng vô cùng đẹp trời, đẹp cả ngoài lẫn trong :”>. Tức là thế nào, tức là cảnh đẹp, lòng người cũng đẹp luôn. Tôi đang ngồi sau xe Duy đây, thích lắm lắm. Cậu ấy sắc mặt sáng nay đã tốt hơn rất nhiều, nhưng mà, không chịu nghe tôi, bỏ luôn cái băng trên đầu ra rồi. Tôi đã bảo là cứ băng vào nhờ nó dính bụi mà...

- Hôm qua mời Như đi ăn sáng mà không được, hôm nay đi ăn nữa không?

Ôi trời, ai mà dám chứ =.=

- Hi, thôi, không cần đâu, có gì vào canteen ăn cũng được mà.
- Hôm qua chắc Như cũng sợ lắm, Duy xin lỗi ha.
- Ủ, cũng...không sợ lắm – thực ra là sợ chết khiếp đi được =.= – nhưng mà, Duy quen bọn chúng hả?

Tôi ngó đầu lên trước, thất sắc. Tối qua lại vui quá mà quên không hỏi, đang muốn biết lắm đây. Lúc đụng mặt bọn kia, tôi thấy hình như Duy đã xích mích gì với chúng một lần rồi.

- À, ừm. Một lần, Như không thấy bọn chúng quen hả?

Hử, sao lại liên quan đến tôi ở đây???

- Không, Như không nhớ.

- Hi, không có gì đâu. Lần đó thấy bọn chúng làm càn, nên Duy gọi cảnh sát, vậy thôi. Thế là bọn nó thù ý mà. Bọn này sáng sớm thường đi lang thang trấn lột đấy, Như đi buổi sáng cũng phải cẩn thận nhé.

- À ừ.

Tôi có khi nào đi đâu lúc sáng sớm chứ, bình thường đi học còn toàn vào giờ cao điểm. Có mỗi hôm qua và hôm nay >.<>

- Mà Như muốn ăn gì sáng đây nào. Sắp đến trường rồi.

- Hi, uống sữa với sandwich là được mà.

- Ukie.

Tôi nhoeén cười, thoáng chốc cũng thấy Duy như đang cười (tưởng tượng thôi, thấy được đâu ^^).

Rồi đến cổng trường, chúng tôi cùng xuống xe và dắt xe đi vào. Đi bên cạnh Duy mà rõ thích luôn, hãnh diện lắm á, lại còn tha hồ được nhìn ngắm (lén) cậu ấy. Cho dù có bao nhiêu người chê Duy đi nữa (còn có người nói Duy không xứng làm bạn và được đi bên cạnh Thành Duy nữa cơ, tức điên), tôi vẫn thích Duy lắm lắm. À mà, hôm nay cũng đã quyết tâm tỏ tình với Duy mà, phải cố gắng thành công mới được, chỉ sợ...quá tam ba bận TT__TT.

Giờ thì tôi và Duy đang ngồi trong canteen ăn sandwich đây!

Canteen trường tôi khá rộng so với các trường khác, nên giờ có hai đứa ngồi với nhau cũng thấy ngại ngại. Tôi đưa mắt nhìn bốn phía, vắng tanh, sớm quá đây mà. Chắc phải đến mười phút nữa mới đông đúc mất. Nhưng không sao, có hai người ăn cùng nhau, chẳng phải là rất lãng mạn hay sao (mắt long lanh). Xem nào, nếu tôi được đút cho Duy ăn... (mơ màng). Hay là tí nữa...tôi sẽ tỏ tình với Duy luôn @.@?

- Ăn đi Như, còn ngó nghiêng gì chứ. À...

- À gì?

Thấy Duy đột nhiên hỏi rồi còn “à” một tiếng, tôi mới giật mình quay lại (ngại quá, đang mơ mộng >.<), ngổ=“” cái=“” mặt=“” vì=“” không=“” hiểu=“” duy=“” “à”=“” cái=“”>

- Thành Duy không hay đến sớm thế này đâu. Nhưng mà...cho Như một bất ngờ nhé...

Ý Duy là tôi đang chờ Thành Duy? Hâm à, tôi ngóng cậu ta làm gì kia chứ.

- A, Thành Duy, lại đây.

Nghe theo tiếng gọi của Duy (nghe như sét đánh bên tai TT__TT), tôi mới ngược ra nhìn. Khuôn mặt tôi bây giờ, phải gọi là ngớ ngẩn hết cỡ. Miệng cứ há ra không sao khép lại được. Sao...sao...sao cái tên kia lại ở đây chứ. Đúng là đồ phá đám mà TT__TT.

- Hi, cậu...là Như? – Thành Duy đến bên, và cười với tôi. Nụ cười giết người (nhìn cậu ta cười mà tức muốn chết ý ạ >”<>

- Hi, chào cậu – tôi cười nhăn nhó – lần thứ hai gặp... Cậu ngồi đi.

- Ủ, rất vui được gặp lại cậu. Nó – Thành Duy chỉ vào Duy-của-tôi – bảo từ hôm qua cậu và nó đã là bạn thân. Đúng không mày?

- Ủ, từ giờ Như sẽ là bạn thân của tao, và cả của mày nữa.

Nhìn Duy gật đầu cười mà tôi không chịu nổi nữa.

- Vậy mình làm bạn bè thân thiết, từ hôm nay.

Thành Duy vừa nói vừa đưa tay ra trước mặt tôi. Tôi – theo phép lịch sự – cũng miễn cưỡng đưa tay ra bắt lại. Sự thực là tôi không hề hứng thú gì với mối quan hệ BẠN BÈ THÂN THIẾT với Thành Duy. Tôi nói rồi mà, cậu ấy nổi bật như thế, làm bạn với cậu ấy, tôi sẽ thành tâm điểm mất thôi, nguy quá trời TT__TT.

- Hai người ăn gì rồi, gọi cho Duy với. – Duy ở đây là Thành Duy ạ.

- À ừ. – tôi khẽ gật đầu cười rồi gọi ngay cô bán hàng. Một đĩa sandwich với một cốc sữa tươi được mang ra ngay. Đến cô bán hàng cũng biết nhà Duy giàu có và có quyền lực thế nào với cái trường này mà!

Rồi ba người bọn tôi Thành Duy, Duy-của-tôi và tôi cùng ăn sáng trong...yên bình. Quá yên bình, tôi thì chẳng muốn nói gì (chẳng biết nói gì), nên cứ ngồi nghe hai Duy nói chuyện, thỉnh thoảng, “nhờ” Duy-của-tôi, tôi cũng “được” nói vài câu với Thành Duy, thỉnh thoảng thì cười gượng một cái, ra vẻ tớ cũng đang nghe đây. Thực ra là chán ngấy đi được, ăn cũng chán luôn. Tôi chỉ ước gì bây giờ cái cậu Thành Duy hotboy kia bận gì gì đó, hoặc là fan bám theo cậu ta, để cậu ta đi luôn chỗ khác, để tôi với Duy có thời gian ngồi tâm sự lãng mạn, và tôi có thể được dút bánh cho Duy (hơi khó). Haiz, đúng là mơ, hai người con trai tên Duy kia vẫn ngồi trước mặt tôi đây, trò chuyện, cười vui vẻ lắm.

Huhu, kế hoạch tổ tình lần ba lại thất bại thảm hại TT_____TT.

.
. .
. .
. .
. .

- Cậu nói đi, sao sáng nay cậu lại ngồi ăn với Thành Duy hả, cậu nói đi.

Một lũ con gái đang...hét vào mặt tôi. Tôi thì cứ dần mặt ra, chưa...chưa hiểu lắm.

- Sáng nay, có người nhìn thấy CẬU, với THÀNH DUY idol của bọn tớ, cùng ăn sáng ở canteen, có thật không hả?

À, ra là Thành Duy. Lại Thành Duy, sao tôi ghét cậu ta thế không biết.

- Ủ, vậy thì sao nào?

Đi ăn sáng mà cũng soi mói người ta là sao. Á, đợi đã, tôi vừa trả lời gì thế kia. Tôi vừa nhận, là MÌNH, đi ăn sáng với THÀNH DUY. Mà Thành Duy là ai nào, Thành Duy là hot boy của trường, mà tôi là ai nào, một đứa con gái hết sức bình thường, vô cùng bình thường. Hic, rắc rối đấy, tôi vừa nhận rắc rối vào mình đấy.

- Gì cơ, cậu, cậu dám đi ăn sáng RIÊNG với Thành Duy, cậu định thách thức bọn tớ đấy hả? Hả? Trưởng FC Thành Duy của bọn tớ, Mĩ An, còn chưa được đi ăn sáng riêng với Thành Duy bao giờ, thế mà cậu dám sao?

- Phải đó, cậu định giải thích thế nào đây?

- Có phải cậu đã dụ dỗ gì Thành Duy của bọn này không hả?

- Cậu ta muốn chết rồi đây mà...

Bao nhiêu tiếng hét...đập vào tai tôi không thương tiếc. Tôi thì không biết đã bị họ chèn ép phải lùi bao nhiêu bước rồi, giờ đứng sát vào tường luôn mà họ vẫn không tha cho tôi. Vẫn tiếp tục hét.

Hơi sợ rồi đấy >.

- Tớ...tớ...

- Có phải cậu đã uy hiếp gì cậu ấy không, muốn tiếp cận Thành Duy hả, muốn qua mặt bọn này đúng không? Cậu có biết luật của FC là gì không hả?

Tôi không trong FC của cậu ta thì sao mà biết được chứ.

- Mấy cậu nghe tớ nói đã, tớ...

- Định giải thích gì hả. Không nhớ luật thì để bọn này nhắc cho nghe này: bất kì thành viên nào của FC mà dám một mình tiếp cận Thành Duy thì sẽ vĩnh viễn được tất cả chị em trong FC biết mặt. Mà chắc là cậu biết, được tất cả các fan nữ của Thành Duy trong trường biết mặt thì sẽ thế nào đúng không?

Làm gì thì ai mà chẳng biết. Vinh dự được biết mặt, vinh dự được tẩy chay, vinh dự... Nói chung tha hồ mà được hưởng vinh dự cho đến lúc...không chịu đựng được thì thôi. Đã có mấy bạn nữ “nhờ” có cái vinh dự này mà phải nghỉ học vì bị khủng hoảng tinh thần.

Tôi thì không muốn thế tẹo nào đâu >.

- Tớ...tớ không phải...

- Không nói nhiều nữa, đi theo bọn này, cậu hãy đến chỗ Mĩ An mà giải thích. Nào, chị em, kéo cậu ta đi.

- Ô, đừng mà đừng mà, tớ không có thích Thành Duy mà...

- Gì chứ, dám nói dối sao, đưa cậu ta đi.

- Đừng...đừng mà...

Tôi bắt đầu sợ hãi đến nỗi mặt mũi méo xẹo luôn. Chưa kịp nói gì đã bị bọn con gái đáng sợ kia lôi đi. Làm ơn, ai cứu tôi với, tôi không có thích Thành Duy mà. Duy ơi, mau đến cứu Như, Duy ơi, huhu...

- Duy ơi... – tôi bỗng thốt gọi tên Duy trong vô thức.

- Á à, dám gọi Duy à. Đi, nhanh...

Aaaa...tôi cố gắng vùng vẫy, nhưng không thể, nước mắt sắp trào ra đến nơi rồi. Tôi sợ lắm, rất sợ, huhu, ai làm ơn cứu tôi với TT__TT

- Đây, làm gì thế hả, bỏ Như ra ngay.

Giọng nói này, đôi bàn tay... Tôi sợ hãi ngược đầu lên, cái bóng áo trắng cao gầy. Là Duy, tôi suýt nữa hét lên, việc có thể làm được duy nhất lúc này là bám chắc vào cái bóng trắng đứng đằng trước. Người vẫn run lên bần bật thì sợ.

- Đây, cái cậu kia, cậu đừng tưởng cậu là bạn của Thành Duy thì nói bọn này sẽ nghe nhé. Cậu nhầm rồi. Giờ thì tránh ra ngay để bọn này đưa con nhỏ phản bội tổ chức này đến chỗ Mĩ An.

Tôi là con nhỏ phản bội tổ chức sao, tổ chức quái quỷ – FC của Thành Duy sao. Tôi đã bảo tôi không thích Thành Duy mà TT__TT. Mà còn cái chị Mĩ An kia nữa, tưởng hot girl thì ghê sao, giờ có Duy ở đây tôi không sợ đâu.

- Đây, mấy cậu này, fan gì mà ghê gớm thảo nào mà Thành Duy không bao giờ để ý đến mấy cậu.

- Cậu nói gì hả, tránh ra, đây không phải việc của cậu. Cậu ta dám một mình tiếp cận Thành Duy, chúng tôi không thể để yên được. Tránh ra ngay.

Đưa con gái đi đầu hùng hổ lao đến. Tôi đứng an toàn sau lưng Duy, nhưng vẫn cảm thấy瑟瑟. Rồi bất ngờ Duy lại đưa tay cầm chặt lấy tay tôi như trấn an.

- Sao lại không phải việc của tôi chứ, mấy cậu bắt nạt bạn gái tôi, làm sao tôi không quan tâm cho được, hả?

Hả? Duy vừa nói gì?

- Đây...đây là bạn gái cậu?

- Phải, bạn gái tôi. Bạn gái tôi và tôi sáng nay cùng ăn sáng với Thành Duy, thế đã được chưa. Mấy người hết chuyện để làm rồi hay sao mà đi làm cái chuyện vớ vẩn thế này hả?

- Ô, thật...là bạn gái cậu?

- Chứ sao nữa. – tôi cũng to tiếng nói lại.

- Ô, ra vậy. Ra là hiểu nhầm thôi, xin lỗi ha. Sao cậu không giải thích gì chứ, làm bọn này... Xin lỗi nhé, hihi. Hai người vui vẻ nhé, bọn này đi đây.

Gì chứ, thái độ khác hẳn lúc nãy mà. Lại còn cười ra vẻ bọn mình chỉ là hiểu nhầm thôi, hiểu nhầm thôi, không nên căng thẳng chứ. Bực mình hết chỗ nói mà.

Nhưng tất nhiên tôi không nói ra, nhờ cậu ta lại nổi sùng như vừa nãy mà lao đến...cậu xé tôi thì tôi chết mất luôn. Haiz, nghĩ lại thật đáng sợ. thấy bọn họ đi hết rồi tôi mới dám thở dài một cái, chỉ muốn đổ sụp luôn xuống sàn TT__TT.

- Như à, Như không sao chứ?

Lúc này tôi mới nhớ ra là Duy đang ở bên mình, và Duy vừa cứu tôi xong. Thấy cậu ấy lắc vai tôi hỏi dồn dập, tôi vội nở một nụ cười (hơi) kém tươi tắn.

- Hì, Như...không sao.

- Hic, nãy thấy mặt Như tái mét, Duy sợ quá, thật sự không sao chứ? Bọn chúng chưa làm gì Như chứ, đã làm gì chưa?

Duy nói rồi lại biểu lộ khuôn mặt lo lắng nhìn...khắp người tôi một lượt. Hic, tôi không sao thật mà. Mà không phải Duy đang lo lắng cho tôi đấy chứ??

- Duy...lo cho Như sao?

- Chứ sao nữa. chỉ tại sáng nay Duy bảo Thành Duy đến sớm... Nếu không vì thế thì Như đã không bị bọn con gái kia... Tại Duy hết, hic, xin lỗi Như nha. Thật sự là không sao chứ?

Ra là cậu ấy áy náy thôi, đâu có lo cho tôi >.

- Ủ, Như không sao mà. Duy yên tâm.

- Vậy...vậy là may rồi. Haiz – Duy vừa nói vừa đưa tay quạt mồ hôi trên trán. Coi kìa, cậu ấy lo sợ đến mức toát mồ hôi ướt đầm cả trán thế kia sao, tuy chỉ là do cậu ấy áy náy, nhưng tôi...cũng thấy vui vui :”> – mà lúc nãy, Duy nói Như là bạn gái Duy, Như không giận chứ?

Giận á, vui mừng chưa hết (cười hãnh diện).

- À ừ, Như không giận đâu, là Duy muốn giúp Như mà.

- Hì, Duy chỉ sợ Như giận. Nhưng giờ họ biết Như là bạn gái Duy, có lẽ sẽ không làm khó Như nữa đâu. Như vậy, Như cũng dễ dàng tiếp cận Thành Duy hơn rồi, đúng không?

Tôi là bạn gái Duy rồi còn phải tiếp cận Thành Duy làm gì nữa chứ TT__TT.

- Duy này, Như...việc tiếp cận Thành Duy ấy, có lẽ là...

“Tùng...tùng...tùng...”

Tiếng...tiếng trống... Á, đáng ghét, sao lại trống đúng lúc thế không biết chứ, tiết sau tôi lại kiểm tra một tiết nên không thể dềnh dàng được, lại còn chưa ôn gì cơ, hic. Tôi nhăn nhó nhìn Duy, đang định nói thật cho Duy nghe thì lại...Sao tôi suốt ngày bị phá đám thế chứ, bực ghê đi >.

- Sao Như, Như cứ nói tiếp đi.

- Thôi, tiết sau Như kiểm tra, Như phải về lớp đã, có gì cuối giờ, mình gặp nhau nha. Nhất định đấy, nha Duy.

- À ừ, được thôi. Vậy Như về lớp đi. Làm bài tốt nhé!

- Ủ.

Tôi nhoen cười nhìn Duy. Nãy còn hơi bực bội, nhưng thấy Duy nháy mắt rồi cười với mình một phát thế là ngơ ngẩn ngẩn ngơ luôn, không bực nổi nữa, sướng quá mà. Tôi chào Duy quay lưng đi mà thấy cứ lằng lằng. Hehe, thôi cũng không sao, hẹn Duy cuối giờ rồi mà, tôi nhất định, nhất định đấy, phải nói cho Duy nghe tình cảm của mình, để tôi có thể đường hoàng làm người yêu của Duy (trường hợp Duy đồng ý, hic).

Kể ra FC của Thành Duy cũng được việc ra phết, tôi giờ là người yêu của Duy rồi đấy à nha, hehe.

Ra về, tôi đứng ở cổng trường chờ Anh Duy mới được có vài phút đã nhận được điện thoại của papa. Hôm nay bố mẹ tôi về sớm ăn cơm nên muốn tôi về sớm, lại còn đã cho xe đến đón luôn cơ, vừa dập máy thì thấy

xe đón. Tôi đành bảo tài xế chờ một chút để có thời gian nói với Duy. Mà đến lúc này tôi mới nhớ ra là tôi chưa có số điện thoại Duy luôn nữa, hic.

Thấy bóng Duy “thấp thoáng”, tôi liền vẫy tay gọi Duy, may quá là đi bên cạnh cậu ấy không có tên sao chổi kia =.=

- Duy...Duy...

- A, Như, ra sớm thế, thế nào, nãy làm được bài không?

Ý, quan tâm :”>

- Hì, Như làm được. Nhưng mà...có một chuyện. Hic, sorry Duy nha, giờ Như phải về nhà rồi, bố mẹ Như hôm nay về ăn cơm.

Tôi vừa nói vừa cười trừ. Đã hẹn Duy, còn bảo nhất định phải nói chuyện, thế mà giờ tôi lại là người hủy hẹn thế đấy.

- Vậy à, hì, không sao mà. Vậy...à, Như...vậy về luôn hả, để Duy đưa Như về.

- À thôi, xe nhà Như đón kia rồi. Hì, gặp lại Duy sau nhé. À, chiều nay, cuối giờ gặp nhau được không.

- Ừm, cũng được. Vậy Như về nhé. Chào Như.

- Ừ, chào Duy, hì.

Tôi toét miệng cười rồi nhanh chóng chạy đi. Nhưng không hiểu sao, tôi thấy Duy có vẻ không vui. Hic, chắc tại vì tôi lỡ hẹn với cậu ấy. Thôi có gì chiều, tôi định rủ Duy đi ăn kem, rồi nói chuyện. Chiều nay đấy, nhất định, nhất định là phải tỏ tình cho bằng được.

.
. .
. .
. .
. .

- Duy ơi...

Vừa nhác thấy bóng Duy đang dắt xe từ xa, tôi vội vẫy tay gọi cậu ấy. Duy thấy tôi gọi nên cũng chạy ngay về chỗ tôi. Miệng khẽ cười làm tim tôi đập lệch ngay mất một nhịp. Công nhận là nhìn thấy Duy mà tôi vui ghê, từ...trưa đến giờ chưa gặp cậu ấy, nhớ nhớ :”>. Mà quên chưa kể, buổi học chiều nay, hình như gần cả lớp tôi biết tin tôi với Duy là couple (tất nhiên là mọi người đều không biết sự thật, tôi cũng chẳng đại gì mà đi đính chính). Nhưng mà không hiểu sao mọi người cứ kêu tôi...hâm, người như Thành Duy lại không hâm mộ, đi yêu Anh Duy. Mọi người đứng lạ thật cơ, yêu với hâm mộ khác nhau một trời một vực chứ nhỉ (tuy rằng tôi cũng chẳng hâm mộ Thành Duy, ghét là đẳng khác >.<). tôi=“” yêu=“” duy=“” thật=“” đấy=“” thì=“” sao=“” chứ,=“” cậu=“” ấy=“” tốt=“” vậy,=“” lại=“” dễ=“” thương=“” nữa=“” chứ.=“” nhưng=“” cũng=“” may,=“” duy=“” chẳng=“” phải=“” hotboy=“” gì,=“” độ=“” nổi=“” bật=“” cũng=“” chỉ=“” nhờ=“” học=“” giỏi=“” (và=“” là=“” bạn=“” thân=“” của=“” thành=“” duy,=“” ghét=“” ghê)=“” nên=“” tôi=“” chẳng=“” lo=“” lắng=“” gì=“” khi=“” “bị”=“” làm=“” người=“” yêu=“” cậu=“”>

- Hì, Như chờ Duy lâu chưa? – Duy đến trước mặt tôi, cười một cái như nắng mặt trời.

- À, Như vừa ra thôi mà. – ngơ ngẩn, tôi đáp lại.

- Vậy...Như có gì muốn nói với Duy hả?

Tất nhiên, chuyện rất quan trọng là đẳng khác cơ.

- Hì, ừ, nhưng mà, mình đi chỗ khác. Đi ăn kem nha, Như rủ >.^ . – tôi nháy mắt.

- Không thể nói ở đây được sao. Hic, xin lỗi Như nha, giờ Duy bận rồi, không thể đi cùng Như được.

- Hả, Duy bạn sao?

- Ủ, hic, xin lỗi nha. Thật sự, không thể nói ở đây được sao?

- Đương nhiên rồi. – tôi bỗng lớn tiếng rồi lại vội bịt miệng – Ý Như là, ai lại đứng ở cổng trường thế này nói chuyện được.

Rồi thấy Duy gãi đầu gãi tai ra vẻ khó xử lắm.

- Biết làm sao giờ, Duy phải đi bây giờ rồi. Như thực sự có chuyện quan trọng lắm phải nói hôm nay hả?

- Ủm, thôi, Duy có chuyện đi thì cứ đi đi vậy. Để hôm khác cũng không sao. Hi, định rủ Duy đi ăn kem thôi, trời nóng mà.

Tôi đành nói dối. Hic, Duy bạn rồi thì biết sao chứ.

- Hi, xin lỗi Như nha, để hôm khác, Duy phải đi rồi. Bye Như nha.

- Ủ, chào Duy.

Tôi buồn chán vẫy tay chào Duy rồi thất thiếu ra về. Chán ghê, lần này không vì tên Duy kia mà vẫn thất bại, chán thế chứ. Thở dài thượt, nghĩ đến việc quay trở về nhà có mỗi mình là chẳng muốn về nữa. Bố mẹ tôi ăn được bữa trưa ở nhà rồi lại đi luôn. Haiz, định rủ Duy đi ăn kem rồi sẽ tỏ tình với Duy, rồi...nếu Duy đồng ý, thì...thì hai đứa làm người yêu thật (mơ mộng tí xiu >.<), còn=" nếu=" duy=" không=" đồng=" ý," thì...vẫn=" làm=" bạn.=" nói=" chung=" là=" bây=" giờ=" tôi=" chẳng=" muốn=" về=" nhà=" chút=" nào.=">

Lấy điện thoại ra khỏi túi, tôi liền gọi điện cho nhỏ bạn thân, cái đứa là fan cuồng của Thành Duy và đứa nói tôi HÂM nhiều nhất đấy.

- Mà, tao thêm kem, đi ăn kem đi mà.

- Gì chứ, tao đang bận mà. FC hôm nay có cuộc thi tìm hiểu về Thành Duy.

- Hic, Thành Duy của mày hơn tao đấy hả.

- Hi hi, thôi mà cưng, mày đi chơi với lão người yêu mày đi. Á, rồi có gì hỏi hộ tao mấy thông tin về Thành Duy, nha, nha mà.

- Hỏi gì chứ, việc của mày đi mừ hỏi, ghét thế không biết, đang chán muốn lao đầu vào đầu đấy.

- Có người yêu rồi còn chán, mày phải để tao vui với “người yêu” tao tý chứ. Đi, hỏi cho tao. Tắt tần tạt, mày nghĩ ra được cái gì hay ho thì hỏi tất cho tao. Mấy cái độc độc một tí, chẳng hạn như là... – nó bỗng nói như thì thầm – hăng underwear cậu ấy hay mặc chẳng hạn.

- Á, tao không biến thái như mày >.

- Thôi được rồi, vậy thì số đo ba vòng. Cái này là nhân nhượng lắm rồi đấy nhá. Nghe chưa, hỏi cho tao đi, rồi mày muốn ăn bao nhiêu bữa kem cũng được. Thế nhé, yêu mày lắm lắm. Á, hỏi luôn hộ tao cậu ấy dùng kem đánh răng loại gì, với...với...

- Mày >.

- Với...Á, có cái này độc đây, mày hỏi người yêu mày hộ tao xem Duy khi ngủ thì thường nằm ngửa hay nằm sấp nhá, hoặc là, cậu ấy đi xuống giường thì đi chân trái hay chân phải xuống trước... Vậy nha, trông chờ hết ở mày đấy, yêu yêu mày nhiều ơ là nhiều. Đấy, nhớ giúp tao, bibi mày.

Con nhỏ nói một tràng rồi dập luôn máy. Đấy, đều không cơ chứ, tôi mà đi hỏi Duy mấy cái này chắc Duy khỏi coi tôi là bạn luôn mất. Nhưng tôi biết tính con nhỏ này mà, tôi mà không giúp, có khi còn bị nó...xé xác TT__TT. Mà cơ hội tôi tỏ tình với Duy còn không có đây, giờ còn phải hỏi cho nó mấy cái...

Ồ, điện thoại rung. Lại là con bé.

- Gì mà.

- Mày hỏi cho tao chưa.

- Tao siêu nhân hả, hic.

- Gì chứ, nhanh nhanh đi mày, nhờ có ai lại biết mấy thông tin đó trước tao thì sao. Hai đứa mày là couple ừ, hồi lúc nào chẳng được, hồi ngày đi nhá, tí tao gọi lại mà không xong thì liệu hồn đấy. Tao dập máy đấy.

- Đợi...

“Tút...tút...tút...”

Hic, nó chưa kịp để tôi nói gì đã dập máy. Haiz, con nhỏ này, bạn bè thế đấy, rủ đi ăn cùng thì không đi, chỉ cứ ham hố cái tên đáng ghét kia thôi. Hức, vì giai bỏ bạn thế đấy.

Chán nản, tôi đi được về đến nhà lại nằm phịch ra giường. Tôi biết hỏi sao cho con nhỏ kia đây, số điện thoại Duy còn chẳng có luôn.

- Aaaaaa, chán quá đi.

Tôi hét vang nhà, rồi bật dậy. Không thể chán thế này được, tôi phải đi chơi thôi.

Nghĩ rồi, tôi liền thay đồng phục trường sang váy ngắn. Tủ tôi nhiều váy lắm luôn, nhưng cũng ít mặc, chọn mãi mới được một cái voan hai lớp xanh biển, hoa cũng xanh biển nốt. Tóc búi cao, tôi đánh ít son bóng rồi đi guốc và dắt xe ra khỏi nhà. Hiếm có hôm nào tôi mặc “diện” thế đâu nha, tuy tôi cũng là tiểu thư nhà giàu đấy nhưng lại không thích điệu đà cho lắm.

Mà công nhận hôm nay đúng là một ngày vô cùng thích hợp để đi dạo phố, trời không nắng kinh khủng như mọi hôm, trái lại còn rất mát mẻ, gió thổi mát lạnh từng cơn. Trời đẹp thế này mà đi có một mình, buồn không để đâu hết, giá mà có người yêu đi cùng, giá mà có Duy... Hic hic, nghĩ rồi lại thấy chán hơn.

Lượn vài ba vòng ngoài đường, tôi mới quyết định...đi ăn kem, có một mình cũng đi, không thêm chờ con nhỏ mê trai kia nữa >.<, mặc=“” dù,=“” đi=“” ăn=“” một=“” mình=“” buồn=“” thật=“” luôn=“” đấy.=“” quay=“” xe=“” rẽ=“” vào=“” quán=“” kem=“” “ruột”=“” của=“” tôi=“” và=“” nhỏ=“” bạn,=“” tôi=“” dựng=“” xe=“” rồi=“” đi=“” luôn=“” vào.=“” ôi,=“” hôm=“” nay=“” trời=“” đẹp=“” có=“” khác,=“” đông=“” thế=“” không=“” biết,=“” hình=“” như=“” không=“” còn=“” bàn=“” luôn.=“” nhìn=“” quanh=“” quất,=“” tôi=“” mới=“” nhìn=“” thấy=“” một=“” cái=“” bàn=“” ở=“” cạnh=“” cửa=“” sổ.=“” hô=“” hô,=“” bàn=“” đẹp=“” thế=“” mà=“” lại=“” không=“” có=“” ai=“” là=“” sao,=“” mà...là=“” cái=“” bàn=“” duy=“” nhất=“” thì=“” phải.=“” hôm=“” nay=“” cũng=“” không=“” phải=“” tôi=“” tệ=“” gì=“” cho=“” lắm=“” nhỉ,=“”>

Cười...mãn nguyện một cái, tôi liền đi đến cái bàn đó, bất chợt thấy ai đang định...vào tranh chỗ của tôi, tôi vội vàng nhanh chân lên vào. Rồi...đần mặt, người vừa mới yên vị vào chỗ ngồi trước tôi mấy giây kia là...Thành Duy >.<. cứ=“” tưởng=“” là=“” hết=“” gặp=“” vận=“” đen=“” rồi=“” chứ=“” ra=“” là=“” không=“” phải,=“” mà=“” sao=“” rắc=“” rối=“” gì=“” của=“” tôi=“” cũng=“” gần=“” với=“” cái=“” tên=“” này=“” hết=“” vậy.=“”>

Tôi khựng lại, tôi nhìn quanh, hết sạch bàn rồi, không lẽ vào đến đây rồi lại đi ra, mà ngồi cùng bàn với tên đó xem ra chẳng hay ho gì. Nhưng tôi vừa mới quay lưng lại thì lại nghe tiếng “ai đó đáng ghét” gọi mình:

- Như, là cậu đúng không?

Tôi đành miễn cưỡng quay lại:

- Hi, Duy à, là Như đây.

- Hi, Như đến sao lại về, à, hết bàn đúng không, ngồi đây đi, Duy đi có một mình thôi.

- Ủ, vậy...tốt quá.

Thực chẳng tốt tẹo nào. Nhưng mà...ha, khéo lại tốt, chẳng phải nhờ bạn mê trai của tôi đang cần hỏi về cậu ta hay sao, tôi thả phải hỏi cậu ta còn hơn hỏi Anh Duy, ngại chết >.

Nghĩ rồi tôi chạy lại luôn cái bàn, ngồi xuống đối diện Duy, sắp hỏi han cậu ấy mấy chuyện (biến thái) nên cười tươi lắm luôn.

- Duy sao đi có một mình, bộ không có cô nào tình nguyện đi cùng sao, hihi. – tôi giả bộ trêu đùa.

- Hì, bọn họ làm Duy sợ luôn, lúc nào cũng bám theo, mọi lúc mọi nơi, đi...mà cũng không yên tâm luôn.
- Hihi, thiệt hả. Mà bọn họ đang định tổ chức cuộc thi tìm hiểu về Duy đó, Duy biết không?
- Duy biết, thật...biến thái hết chỗ nói.

Hic, tôi đang chuẩn bị phải hỏi cậu ấy mấy câu hỏi biến thái đây >.

- Vậy...vậy à? Hic, Như...đang định hỏi Duy...mấy câu, Duy nói như vậy...hic.
- Như...Như cũng trong cái FC biến thái đấy hả.
- Trời ơi, đừng nghĩ xấu tôi cũng thích cậu chứ. Thật là, con bạn đáng ghét kia, hại người ta thế này đây. Nếu bây giờ tôi nói là hỏi hộ bạn, có khi nào...cậu ấy không trả lời không. Nghi là không lắm.
- À, thì...hì hì, được không vậy Duy, nghe nói cuộc thi...giải thưởng...rất thú vị...
- Thú vị??? – Duy làm vẻ mặt rất...kinh khủng khi nghe tôi nói thế. Hic, tôi nói gì sai chẳng.
- Sao vậy?
- À, có lẽ là đối với những người như Như thì là thú vị. Haiz, vậy Như muốn hỏi Duy cái gì vậy.
- Như muốn biết...
- O, Như, sao Như ở đây? Lại còn cùng Thành Duy...

Tiếng nói dễ thương này... Tôi quay mặt ngay ra, vẻ mặt ham hố. A, Duy-của-tôi, đúng là cậu ấy. O, mà sao Duy lại ở đây.

- Ủ, Như đây, sao Duy lại ở đây vậy?
- Duy làm việc ở đây mà. Mà Duy đang hỏi Như đó, sao Như lại ở đây, với Thành Duy.
- Ra là Duy làm thêm ở đây, cậu ấy bận việc này ư. Mà hình như tôi thấy mặt Duy không được vui lắm, không phải chứ =.=.
- Tình cờ, tình cờ thôi, Duy nhỉ. – tôi quay ra nhìn Thành Duy, giả lả cười.
- Ủ.

Thành Duy ậm ừ gật đầu. Tôi quay ra nhìn Anh Duy, lại cũng cười, nhưng nụ cười có vẻ dễ thương hơn :”>. Nhưng không hiểu sao, ánh mắt Duy nhìn tôi cứ như kiểu: Như nói dối Duy, hai người hẹn hò chứ gì. Hic, hình như tôi tưởng tượng hơi thái quá >.

- Ủm, vậy hai người ăn gì, Duy lấy cho. Khách đang đông quá. Uyên ương nhé?
- Sao lại Uyên ương. Cho Như một kem cocktail.
- Tao thì như mọi lần.
- Ủ, đợi.

Duy nói rồi quay lưng đi luôn. Hic, Duy làm sao vậy, sao cứ cảm giác Duy khó chịu với tôi >.<, chẳng=“” thân=“” thiện=“” như=“” mọi=“” lần=“” gì,=“” hic,=“” sao=“” vậy=“”>

- Này, Như, có vẻ thằng Duy thích Như nhiều lắm đó.
- Giọng này... Thành Duy bỗng khều khều tay tôi nói nhỏ, lại còn cười cười. Không hiểu sao tôi nổi hết da gà, mặt thì ngược lại nóng bừng lên.
- Gì cơ, Duy nói gì lạ thế.
- Là gì đâu, thằng này trước đây, từ khi ấy, nó chưa bao giờ chơi với con gái đâu, lúc nào cũng lạnh lạnh lùng lùng. Vậy mà giờ nó bỗng tuyên bố nó chơi với một người con gái, là Như, lại còn, Như không thấy sao, lúc ở bên Như nó cười rất nhiều đúng không?

Duy còn có khi nào lạnh lùng cơ hả @.@, hoàn toàn không hay biết.

- Duy...lạnh lùng?

- Ủ, vậy là nó chưa khi nào lạnh lùng với Như hả, ngay từ lần đầu tiên gặp?

- Ủ, chưa.

Ngay từ lần đầu gặp, chẳng phải Duy đã rất tốt với tôi sao, cậu ấy chẳng cười... Nếu không phải có lần đó thì tôi cũng chẳng yêu Duy. Hay...đấy không phải lần đầu tiên gặp nhỉ?

- Hì, vậy đúng là nó thích Như thật rồi.

- Duy...đùa Như đấy à =.=.

- Đùa gì chứ. Như ghé lại gần đây, Duy nói nghe nè.

- Gì thế.

Làm theo lời Duy nói, tôi thấy Duy ghé tai tôi, thì thầm:

- Nãy đến giờ mình nói chuyện, Duy nó cứ nhìn bọn mình đấy, nói đúng hơn là lườm, hehe.

- Thật á???

Tôi không khỏi hét lên rồi ngay lập tức bị Duy bịt miệng:

- Nhỏ nhỏ thôi, định cho cả quán nghe hả. Kìa, Duy ra rồi kìa. Đừng có nói là Duy vừa nói gì cho Như nghe à nha.

- Ủ @.@

Đầu óc tôi đang lộn tung phèo lên, không suy nghĩ được gì nên cứ gật đầu bừa. Theo như Thành Duy nói, không lẽ...Duy thích tôi thật. Thật thật thật...là thật. Không thể nào tin được, Duy có khi nào tỏ ra là thích tôi đâu, trừ việc rất...rất...tốt trong việc...giúp tôi đến với Thành Duy =.=. Tin được không, có khi nào Duy thích tôi mà lại giúp tôi tiếp cận người con trai khác không chứ. Chắc không phải rồi, chắc Thành Duy chỉ đoán thế thôi.

Tí thì làm người ta vỡ tim vì sung sướng, haiz.

- Cửa hai người đây. Có vẻ nói chuyện hợp nhau quá nhỉ.

Rõ là Duy đang khó chịu gì đó mà >.

- Ủ, Như rất dễ thương, đúng không? – Thành Duy bỗng ngược lên nhìn Duy, buông một câu đùa...dễ thương. Ấy, là tôi bảo câu khen của cậu ấy dễ thương, không phải là cậu ấy à nha.

- Ủ. Thôi, đang có khách gọi rồi. Hai người vui vẻ.

Duy nói rồi rời đi luôn, không thèm nhếch miệng cười lấy một cái gọi là, làm mặt tôi cứ ngẩn ra. Hóa ra đây chính là cái lạnh lùng mà Thành Duy vừa bảo với tôi sao, hic.

- Như thấy không?

- Ủ, thấy gì? – đang nhìn theo Duy, Thành Duy bỗng gọi kéo tôi về thực tại.

- Thì là ghen chứ sao. Nó ghen với Duy đó.

- Ghen? – tôi vẫn tròn mắt.

- Ủ, ghen. Nhìn là biết mà. Như không nhìn ra hả.

- Không, Như không, chỉ thấy hình như Duy khó chịu gì đó.

- Thì nó ghen chứ sao, haha.

Duy cứ cười, ra vẻ hả hê lắm. Còn tôi thì vẫn...ngu ngơ không hiểu chuyện, ra là GHEN, ghen giống như mấy bạn trong FC của Thành Duy sáng nay đó hả. Ồ, vậy tức là Duy hâm mộ tôi, à không, là thích tôi @.@. Khó tin quá, không...không thể nào. Chẳng phải tôi đã nói rồi sao, Duy...có khi nào tỏ ra thích tôi đâu, hơn nữa lại giúp tôi đẩy đẩy. Haiz, bảo tôi tin sao mà tôi tin nổi.

- Mà thôi, cho qua chuyện này nha. Nãy Như bảo muốn hỏi Duy mấy chuyện đó, Duy nhớ không?
- À, nhớ chứ. Như cứ hỏi đi. Nhưng mà, thực sự, Như muốn mấy cái phần thưởng đấy hả. – Thành Duy nhú mồm nhìn tôi, không lẽ giải thưởng là cái gì đó...kinh khủng lắm
- O.o. Mặc kệ, kinh khủng còn đỡ bị...xé xác TT__TT
- Ủ, thì, có mấy cái. Nhưng mà...Duy hứa không được cười Như mới nói.
- Ủm, vì Như “đặc biệt với Anh Duy” nên Duy đồng ý.
- Duy, đừng nói vậy >.<. –“” mặt=“” tôi=“” đỏ=“” búng=“” lên,=“” hic=“” –“” duy...duy=“” lại=“” gần=“” đây,=“” như=“” mới=“” dám=“”>
- Lần này chính tôi khều khều tay Thành Duy lại gần mình, rồi ghé vào tai cậu ấy, tôi thì thầm những điều mà tôi biết là...vô cùng xấu hổ >.
- Duy này, cho...cho...Như biết...Duy dùng kem đánh răng loại nào >.
- Tôi vừa hỏi xong thì thấy Thành Duy cười phá lên. Trời ơi, ngại không kia chứ. Cũng may sau cái nhìn không mấy thiện cảm của tôi thì cậu ấy cũng thôi cười, rồi cũng lại ghé tai tôi thì thầm:
- Duy...không dùng kem đánh răng.
- Gì cơ? – tôi tròn mắt nhìn Duy.
- Hahaha, Duy đùa thôi, dùng...gì nhỉ. À...colgate total...Loại mà nó hay quảng cáo ỹ.
- À à, biết rồi, còn cái này nữa... – nên hỏi gì đỡ biến thái nhất đây, hic – À, Duy...khi ngủ thì thường nằm ngửa, hay nằm sấp.
- Hỏi xong thấy mình thật điên quá mức TT__TT
- Lại còn câu hỏi này nữa hả. Ủm, Duy không biết nữa, chắc nằm ngửa, hihi.
- Ủm, nằm ngửa. Thế còn...khi ra khỏi giường, Duy bước chân phải hay chân trái xuống trước.
- Lại còn chân nào xuống trước à, để Duy nghĩ nhé, chân...nào nhỉ, ưm, chắc là chân phải đấy. Chân trái xuống trước có khi ngã, hihi.
- Hihi, vậy được ùi, cảm ơn Duy nhiều nha.
- Không có gì, mà công nhận Như có mấy câu hỏi độc thật đấy, có muốn biết luôn số đo ba vòng không hả, haha.
- A, đúng cái tôi cần.
- Ủ ừ, muốn biết.
- Nói xong rồi mới nghĩ lại... =.=, mình thật đúng như một đứa háo sắc mà TT__TT
- Kh...khô...khôn...không... Như...không định hỏi thế đâu mà... – tôi cuống cuống xua tay, mặt đỏ dừ lên vì ngại.
- Hihi, Như có hỏi Duy cũng không biết, chẳng đo mấy cái đấy bao giờ đâu.
- Hic, ngại quá đi mất thôi.
- Hehe, cũng bình thường mà, hơi...biến thái chút, hihi. Thế còn câu hỏi gì nữa không?
- Hết rồi. – tôi lý nhí nói.
- Hihi, cậu hay thật, thảo nào mà Duy thích cậu.
- Gì chứ, lại là vấn đề này sao >.
- Duy à, chắc không phải đâu, cậu nói gì thế chứ.
- Hi, tớ nói thật mà. Thế Như thấy nó sao?

- Duy á, Duy là một người rất tốt, và rất dễ thương nữa.

- Vậy Như có thích nó không.

- Hic, Duy hỏi gì mà kì thế >.

- Hì, thôi được rồi, đến giờ Duy phải đi học thêm rồi, nói chuyện với Như khi khác nha. Suy nghĩ những gì Duy nói nhé. Anh Duy là người bạn tốt cũng là người anh em tốt của Duy. Nó là một đứa đáng để yêu đấy. Nếu Như có muốn giúp gì về chuyện tình cảm thì cứ nói với Duy, Duy sẽ giúp, hihi.

Thành Duy nói rồi rời đi ngay, cậu ấy đến chỗ Duy-của-tôi nói gì đó, vỗ vai mấy cái rồi mới ra cửa, trước khi đi còn nháy mắt với tôi một phát nữa chứ. Tôi cũng theo phản xạ đưa tay lên vẫy chào cậu ấy. Thành Duy đi rồi, còn mình tôi ở lại, tôi mới nghĩ đến những lời cậu ấy vừa nói. Bỏ qua cái chuyện Duy thích tôi đi, chuyện cậu ấy bảo nếu muốn cậu ấy giúp gì thì nói ý. Bây giờ Duy đang cứ hiểu lầm tôi là thích Thành Duy, hay có khi tôi nói thật với Thành Duy là tôi thích Duy, để cậu ấy giúp. Haiz, mà thế thì tôi nói thẳng với Duy luôn còn gì nữa, chỉ tại chẳng bao giờ có cơ hội.

Thở dài thượt, ra khỏi bàn đến chỗ Duy, tôi định chào cậu ấy rồi cũng về luôn, còn xin số điện thoại nữa. Có khi nào nói qua điện thoại thì dễ hơn không vậy, haiz.

- Duy, Như về đây.

Tôi đập vai Duy, cậu ấy đang đứng lau mấy cái ly. Thấy tôi liền quay lại, nhưng rồi lại quay đi ngay, hic.

- Ủ, Như về, Duy không tiễn.

- Vậy...Duy cho Như số điện thoại được không, có gì cần...

- Cần? Thành Duy với Như thân thiết như vậy, lấy số Duy làm gì nữa thế.

- Ô, Duy nói gì thế? – tôi thật không hiểu Duy nói thế là sao nữa.

- Ủm, số Duy là 0123..., Như lưu đi.

- Ủm, Như về, bye Duy.

Lưu số Duy rồi, tôi quay lưng đi thẳng. Duy lạnh lùng với tôi từ lúc tôi vào quán đến giờ, vậy là sao chứ, không lẽ như Thành Duy nói, Duy ghen??? Thật mệt mỏi quá đi, còn chưa tỏ tình với Duy, nếu mà Duy thích tôi thật thì cũng vui đấy chứ, nhưng mà Duy cứ thế, biết được có thích tôi không.

Lướt đi trên đường mà tôi thấy buồn chán hơn cả lúc chưa đi nữa. Về đến nhà tôi lại nằm ngay xuống giường, suy nghĩ vẩn vơ. Mà cũng lạ thật cơ, quán kem đó, là quán kem tôi với nhỏ bạn tôi thường xuyên đến mà, Duy lại làm ở đó, không lẽ tôi lại không biết, đến anh chủ quán tôi còn quen.

Nghĩ rồi nhấc điện thoại, tôi nhấn ngay gọi cho con bạn.

- Mà, tao đây.

- Hehe, tao chờ mày mãi đây, thế nào, hỏi được rồi chứ hả.

- Ủ, hỏi được rồi. Nhưng đợi tý tao nói, tao hỏi mày tý đã.

- Gì mà nghe giọng mày nghiêm trọng thế, hỏi nhanh đi rồi nói cho tao, hỏi hộp quá.

- Ồ, mày này, Jewel ý, quán kem bọn mình hay ăn ý, Duy-của-tao làm việc ở đấy.

- Hơ, con này, mày bị sao thế. Chuyện xưa như trái đất rồi, ai mà chẳng biết điều đó. Chẳng phải vì vụ rắc rối lần trước ở đó mày với Duy mới “gặp gỡ và đính ước”, à quên, thành đôi sao, thế không phải à?

- Gì cơ, vậy là tao đã gặp Duy ở đấy rồi??? – tôi ngồi bật dậy ngay, nói như hét vào điện thoại.

- Ồ, chứ sao, mày quên rồi à, đợt học hè ý, tao với mày chẳng ăn ở đó, rồi có mấy thằng đầu gấu gì gì đó đến phá đám, trêu ghẹo chị bán hàng. Lão của mày hôm đầu làm ở đó đã ra can, rồi còn gọi cảnh sát còn gì. Mày đúng là...

- Hic, tao không biết luôn.

- Mà, cứ vào quán là lôi rít tờ báo ra xem ý thì biết gì. Mà thôi, có gì hỏi thì hỏi nốt nhanh, tao muốn biết lắm rồi đây.

- Ủ ừ, biết rồi đây. Duy của mày nhá, ngủ nằm giữa, đi chân phải xuống trước, số đo ba vòng: không biết. Hết.

- Hic, hỏi được có hai cái thôi à. Sao lão của mày biết ít thế?

- Tao hỏi thằng Thành Duy đó bà nội ạ. Đi ăn kem, gặp cậu ấy, thế là hai đứa nói chuyện, tao mới hỏi.

- Á...á...á...gì cơ, mày, đi ăn kem, gặp Thành Duy, còn nói chuyện với cậu ấy??????????????

- Ồ, tiếc chưa, lêu lêu.

- Á...á...á...ông trời thiên vị mày, sao lúc đấy không gọi tao hả???

- Gì chứ, tại mày cả, bảo không đi còn gì. Thôi, tao giúp xong rồi nha. Bye mày, ngủ ngon.

Tôi nói rồi dập luôn máy. Ngơ ngẩn, nhớ lại hôm ấy. Thực ra tôi đúng là không nhớ lắm. Bọn gây rối à..., à, nhớ rồi, chính cái bọn lần trước đánh Duy, tôi nhớ rồi, nhớ rồi. Nhưng mà Duy thì tôi lại không nhớ, hic, hóa ra là gặp ở đó một lần rồi à, hình như còn là lần đầu tiên nữa. Ra vậy. Bảo sao, sáng Duy hỏi tôi là Như không nhớ à, ra là đã gặp bọn chúng rồi.

Nghĩ rồi lại nằm phịch xuống giường. Giờ mới bắt đầu nghĩ đến chuyện Duy thích tôi. Hihi, lại thấy tâm hồn vui phơi phới. Nếu thật là Duy thích tôi, thì chẳng phải việc tỏ tình sẽ dễ dàng hơn sao. Nếu vậy, khỏi cần tỏ tình luôn tối nay qua điện thoại nữa. Sang sáng mai, nhất định là phải sáng mai đấy. Còn giờ tôi phải nhắn tin hỏi xem Duy đã đi làm về chưa đã, hihi.

Tự nhiên thấy cậu Thành Duy kia cũng dễ thương ra phết, hehe.

4. Chương 4: Tránh Mặt

-Mày, làm gì mà ủ rũ thế?

- Tao chán, oaoa.

- Sao, cãi nhau với chàng à?

- Thôi đừng nhắc.

Tôi trả lời nó rồi lại chán nản gục mặt xuống bàn, chán quá đi mất thôi. Duy dạo này làm sao không biết nữa, từ hôm tôi đến Jewel đến giờ. Tối hôm đấy về, tôi đã nhắn tin cho Duy, thì Duy nhắn lại là Duy mệt muốn nghỉ ngơi, rồi sáng hôm sau, tôi cũng nhận được tin của cậu ấy, Duy bảo bận không đến đón tôi được. Buồn không cơ chứ.

Thế rồi tôi đứng ở cổng trường chờ Duy cũng chẳng thấy cậu ấy đâu nữa, hỏi thì có mấy người bảo thấy Duy đi cửa sau. Đến lúc tôi ra cửa sau thì..., cậu ấy thấy nhưng tránh tôi TT__TT.

Haiz, tôi đã định hỏi Thành Duy rồi mà lại ngại, tất cả cũng tại nỗi sợ bạn đáng ghét của tôi mà ra. Nhớ lại hôm trước mà gai người, số là tối hôm đấy đấy, tôi chuẩn bị đi ngủ rồi lại nhớ ra chuyện hỏi Thành Duy mấy câu hỏi biến thái của nó, còn một thông tin “độc” mà quên chưa bảo. Thế là tôi mới gọi điện cho nó. Nội dung cuộc nói chuyện là thế này (Hồi tưởng).

- Mày ơi, tao quên mất, chiều nay tao còn hỏi được Duy—của—mày dùng kem đánh răng Colgate Total.

- Ồ, vậy à.

- Sao thế, vẫn tiếc vụ ăn kem hờ, hehe.

- Chứ sao, trời ơi, mày...may mắn không chịu được.

- Hề hề, thôi, đừng tiếc. Mà tao hỏi này, giải thưởng của cái cuộc thi vớ vẩn này là gì thế.
- ĐỪNG CÓ GỌI CUỘC THI CỦA TAO LÀ VỚ VẤN. – nó bỗng hét vào điện thoại làm tôi tí điếc tai, hic
- Mà mày hỏi làm cái gì.
- Nói đê. – tôi cần phải biết vì sao lúc tôi nói đến giải thưởng, mặt Thành Duy lại...biến dạng kinh thế.
- Được rồi. Giải thưởng...ôi trời ơi, nghĩ đã sướng nhà. Mày biết là gì không.
- Biết chết liền. Biết tao hỏi mày làm gì nữa.
- Hehe, chắc mày không tưởng tượng được đâu, haha.
- Nói đê =.=.
- Giải thưởng... Ôi nghĩ tới mà tao sướng quá mày ạ.
- Đây, con hâm kia, có nói không thì bảo, sốt ruột quá.
- Mày cứ bình tĩnh. Giải thưởng chính là...một bộ ảnh bán nude của Duy, hahahaha...
- G...gì...cơ mày.
- Không tưởng tượng được đúng không, đúng, hẳn 10 cái cơ nhá, haha.
- Thôi, tao...dập...máy...

Chết điếng người, tôi ấn kết thúc cuộc gọi rồi để cái máy tự tuột ra khỏi tay.

Ôi trời ơi, giờ nghĩ lại mà tôi vẫn thấy xấu hổ đến mức không biết giấu mặt vào đâu nữa, trời ơi. Bảo sao hôm đó mặt Thành Duy lại kinh khủng như thế, hóa ra là...là...giải thưởng biến thái ngoài sức tưởng tượng của tôi.....

Giờ nghĩ đến cảnh vô tình gặp cậu ấy thôi là tôi cũng muốn chết luôn, hic hic. Nhưng biết phải làm sao giờ đây, Duy bỗng nhiên tránh mặt tôi, không cho tôi cơ hội hỏi lý do luôn. Nhắn tin vài lần thì cậu ấy nhắn lại một lần, bảo là dạo này cậu ấy học hành bận quá nên không trả lời tôi được, bảo tôi đừng nhắn tin nữa, cậu ấy KHÔNG CÓ VẤN ĐỀ gì cả. Hờ, có trời mới tin, tự nhiên tránh mặt không gặp tôi mà kêu không có vấn đề gì cả. Lại còn thế này mới shock: Như làm quen được với Thành Duy rồi thì hãy dành thời gian cho nó, đừng mất công nhắn tin với Duy làm gì. Thật chẳng hiểu gì luôn, haiz...

- Đây này... – tôi quay sang gọi nhỏ bạn với vẻ mặt không thể “thiếu não” hơn.
- Gì thế?
- Con nhỏ nhìn mặt vẫn...tờn tờn. Nó đang vui lắm, kêu là chắc thắng rồi mà.
- Nếu giờ ý, một người con trai, ví dụ thằng bạn thân của mày chẳng hạn, nhìn thấy mày nói chuyện vui cười với một người con trai khác, rồi tự nhiên tránh mặt mày, thì có phải...
- Ôi xời, có phải người ta thích mày rồi đúng không?
- Ờ đúng đúng.
- Chứ còn sao nữa, chả “kết nỏ đĩa” ra.
- Thật?
- Mày ngu ngơ vừa thôi, thì là thằng kia nó ghen nên nó mới tránh mặt, mà ghen thì sao, là yêu rồi chứ còn gì.

Tôi gật gù. Rồi lại gục mặt xuống bàn. Tiết tự học sao qua lâu thế không biết. Nhiều thời gian thế này chỉ mất công tôi suy nghĩ vẩn vơ.

Mà nghe con nhỏ kia nói chắc nịch như thế, có khi nào là thật. Vậy thì tức là...Duy thích tôi thật, suy ra là ghen khi thấy tôi nói chuyện với Thành Duy vui vẻ như thế. Nhưng mà...

- Đây này. – tôi lại quay ra hỏi “quân sư”

- Lại gì nữa?

- Nhưng nếu thằng bạn thân kia của mày giúp mày tiếp cận với anh chàng kia, giả sử là nghĩ mày thích anh chàng đó đi, thì sau khi hai người thân được với nhau rồi thì có “tự rút” không?

- Ủm, cũng có thể. Nhưng mà dù sao cũng là bạn thân cơ mà, việc gì phải thế, chỉ có thể là tên đó cũng ngầm ngầm yêu mày, nhưng mà...người ta gọi là...là gì ý nhỉ, à, hy sinh cao cả đấy.

- Thật?

- Ờ, sao, có gì kể tao nghe ngay xem nào. Trong hai anh chàng đó, tên nào là Duy-của-mày, khai ra mau.

- Gì có, tao hỏi thế thôi.

Nói rồi tôi lại...gục mặt xuống bàn, suy nghĩ tiếp, mặc cho con nhỏ lay vai tôi không ngừng để dò hỏi, nhưng tôi nhất quyết không nói thế là lại thôi. Vậy là trường hợp nào cũng dẫn đến là Duy thích tôi. Vậy thì cái luận điểm này coi bộ đúng. Vậy thì việc tôi cần làm bây giờ là gì nhỉ.

- Này mày.

- Ơi.

- Mày nghĩ xem, nếu người mày yêu không phải là anh chàng đó, mà lại là chính thằng bạn thân của mày, tức là tên đó hiểu nhầm đấy, thì mày sẽ làm thế nào (khi mà nó đang tránh mặt mày, nhắn tin cũng không thèm nhắn lại).

- Ủm...coi bộ gay go nhể, để Gia Cát Lượng tao nghĩ xem. Việc cần làm à, mày thử...cứ chặn đường tên kia hỏi thằng xem.

- Hỏi thằng tức là thế nào?

- Tức là: cậu thích tớ à.

- Mày điên à, ai mặt dày được thế.

- Vậy thì hỏi cái khác vậy. Xem nào...vậy mày giải thích là mày với tên kia chỉ là hiểu nhầm, rồi nhân cơ hội...tỏ tình với hắn ta luôn.

Nếu nói được tôi đã nói TT___TT.

- Còn cách khác không?

- Cũng không được à, được rồi. Vậy tức là mày...có lý do gì đó chưa thể tỏ tình với hắn chứ gì, chỉ muốn ở bên cạnh hắn thôi phải không?

- Ờ ờ đúng.

Tôi nghe nó nói liền gật đầu lia lịa.

- Thôi được rồi, nghe thì đúng là...điên điên đấy nhưng tao sẽ chỉ cho. Còn đúng 1 cách này nữa thôi, mày cứ chặn đường, hỏi sao cậu lại tránh mặt tớ thế, có phải không muốn làm bạn với tớ nữa không. Thế là ổn.

- Ổn? Chắc chắn không thế?

- Ờ, chỉ không ổn nếu...

- Nếu gì?

- Nếu hắn chẳng có tình cảm gì với mày cả, mày cũng chỉ tưởng tượng ra là hắn là bạn thân mày thôi, hắn chẳng qua là giúp đỡ mày đến với thằng kia, thế nên xong...là xong luôn. Mày mà cứ liên lạc thì sẽ bị coi là làm phiền người ta đấy.

- Ờ.

Trả lời vậy thôi chứ tôi biết thừa là không phải mà. Cho dù Duy có không thích tôi, thì Duy vẫn là bạn tốt của tôi, không thể nào là tôi tưởng tượng ra được, cậu ấy tốt với tôi vậy cơ mà. Nói chung là bây giờ tôi

cứ nghe nó, chặn đường cậu ấy, hỏi cái câu đấy, rồi...ra sao thì ra. Không thì chắc chỉ còn một nước là...cầu cứu Thành Duy TT__TT, chắc cậu ấy sẽ đồng ý giúp tôi, hic hic.

.
. .
. .
. .
. .

- Duy, đợi đã.

Đúng như “kịch bản”, tôi đứng ở cổng trường “rình bắt” Duy. May thế nào hôm nay cậu ấy lại đi cổng chính. Thế mà nhìn thấy tôi rồi lại ngó lơ, dắt xe đi luôn, thế mới...điên.

- Gì vậy Như, Duy đang bận lắm.

- Như...chỉ hỏi Duy đúng một câu thôi.

- Như hỏi đi.

Lần này cậu ấy đã đỡ hơn mấy lần trước, hic, cầu trời câu trả lời dễ nghe một chút. Không thì tôi...tôi quyết định đấy...ở cổng trường cũng tỏ tình.

- Có phải Duy không muốn làm bạn với Như nữa?

Tôi hỏi rồi chăm chăm vào mắt Duy. Cậu ấy cũng nhìn tôi, hồi lâu mà không nói gì.

- Duy trả lời Như đi, có phải không muốn làm bạn với Như nữa không?

Lại một lúc nữa không nói gì.

- Không. Đạo này Duy bận thôi. Nếu Như muốn có người nói chuyện phiếm hay đón đưa đi học thì cứ bảo Thành Duy ý, hai người chẳng thân thiết rồi đó thôi. Thôi, Duy về đây, đói rồi.

Duy nói một câu dài rồi lên xe đi thẳng, bỏ lại tôi đằng sau cứ nghệt ra, mãi mới mở miệng ra được thì cậu ấy đã đi xa mất, hic hic, tồ tồ.

- Đợi đợi mà...Như chỉ cần Duy thôi mà...hic...

Tôi lý nhí trong miệng rồi thất thiếu quay người, đúng là chán như con gián mà. Câu trả lời nhận được rồi, cũng...dễ nghe ra phết đấy nhưng mà lại chẳng dễ nghe gì cả (?!!). Hic, nói chung là vẫn là tránh mặt tôi... Quả này chắc phải nhờ đến Thành Duy giúp thôi. Aaaaaaa...nghĩ đến chuyện giải thưởng thì chỉ muốn đào lỗ chui xuống đất cho xong, huhu.

- Hey, Như.

Một chiếc ô tô từ đâu lù lù đi đến bên cạnh tôi. Cánh cửa sổ từ từ hạ xuống, người con trai trong đó hơi lộ đầu ra, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay, là Thành Duy.

- Gì không Duy? – hic, ngại gê.....

- Thấy Như đi bộ, lên xe đi. Mà đoán là Như chắc là đang có nhiều điều muốn hỏi Duy lắm đây, đúng không. Hic, sao cậu ấy đoán như thần vậy.

- Ủ ừ.

Rồi tôi cũng lên xe cậu ấy. Xe chuyển bánh được một tý rồi cậu ấy mới quay sang hỏi tôi.

- Thế nào, thắc mắc về Anh Duy lắm đúng không?

- Haiz, ừ – tôi trả lời không giấu giếm – cậu ấy đạo này làm sao ý, toàn tránh mặt tớ.

- Thì Duy chẳng nói rồi còn gì nữa.

- Là Duy ghen đó hả?

- Ủ, là thế đấy. Nó hình như cũng tránh mặt Duy luôn. Hay không?

- Tránh mặt cả Duy?

Tôi không khỏi ngạc nhiên mà hét lên. Rồi lại lên nhìn bác tài mà...vặn nhỏ volume xuống.

- Thật á?

- Ủ, cũng không hẳn, thì tại rủ nó đi chơi nó không đi, cứ lấy cớ đi làm thêm mà từ chối.

- Vậy à?

- Ủ. Thế Duy tính sao?

- Thằng hâm đấy, chấp làm gì, đúng là...chưa yêu bao giờ, haha.

Tôi tròn xoe mắt trông Duy cười @.@, không nói được gì nữa.

- Là sao?

- Hihi, không có gì. Thế Như nghĩ sao về những gì lần trước Duy nói rồi?

- Như...không biết nữa.

- Hì, hai người này thật là buồn cười. Thôi, Duy cũng không can thiệp quá đâu, nhưng mà, tình cảm không nên giữ lâu trong lòng quá coi chừng thành bệnh, hehe. Nếu Như muốn Duy giúp thì cứ nói, ok?

- Ừm ừm.

Tôi cúi gằm mặt. Có nên nói luôn cho cậu ấy biết mọi chuyện không đây, là Duy tưởng nhầm tôi thích Thành Duy, và chuyện tôi thích Duy nữa... :”>. Nhưng mà...ngại >.<. thôi,=“” để=“” về=“” nghĩ=“” thêm=“” đã,=“”>

- Mà nhà Như ở đâu thế nhỉ?

- À, nhà Như, kia kia, may quá chưa qua, hì hì.

- Hì, bác dừng cho cháu chỗ kia với ạ.

Chiếc xe từ từ đi chậm lại rồi dừng hẳn. Tôi liền đeo cặp rồi xuống xe ngay, không quên cảm ơn cậu ấy và cả bác tài nữa. Đúng đến lúc tôi chuẩn bị vào nhà thì lại nghe tiếng cậu ấy gọi:

- Như này, sắp sinh nhật Anh Duy đấy.

- Vậy hả?

- Ủ, nếu cần cơ hội, thì đừng bỏ lỡ, hì.

- Như sẽ suy nghĩ, có gì nói chuyện với Duy sau, bye Duy nha.

- Ủ, bye.

Xe chở Thành Duy bắt đầu di chuyển rồi thoáng cái đã khuất khỏi tầm mắt tôi. Tôi thì vừa đi vào nhà vừa vẫn vơ suy nghĩ. Sắp đến sinh nhật Anh Duy sao, cơ hội tốt, hehe, đúng là cơ hội tốt.

Nhưng mà...Duy đang tránh mặt tôi, thăm ~~~. Thôi rồi, mai, tôi sẽ gặp Thành Duy, nói rõ cho cậu ấy biết, mọi chuyện. Mong rằng cậu ấy sẽ có cách giúp tôi, để tôi sớm được thân thiết với Duy như trước.

Haiz, Duy oiiiiiiiiiiii..., nhớ cậu...

5. Chương 5: Thổ Lộ

Lại tiết tự học, sắp thi học kì rồi nên tự học cứ gọi là liên miên, kéo dài từ ngày này sang ngày khác, từ tuần này sang tuần khác, từ tháng... Á, tý thì lại thành nói điếu. Nói chung là bọn tôi đã thý những môn phụ rồi, những môn chính thì chưa nên đến tiết, các thầy cô thường “thả” cho học sinh ngồi “gặm” đề cương. Tôi thì cũng thuộc dạng khá khảm trong lớp, lại khá thông minh (nói thật không phải tự kiêu gì đâu nhá) nên toàn nước đến chân mới nhảy.

Haiz, nói thật ra với tâm trạng lúc này thì học thể nào được, chỉ mong hết giờ cho nhanh, lao đến lớp Anh Duy để...tìm Thành Duy. Thì tôi đã nói là sẽ nói cho cậu ấy mọi chuyện mà. Và để tránh tai mắt của FC kinh khủng của cậu ấy, tôi phải chọn thời điểm là khi mọi người về hết, và ở trong góc khuất nhất của trường!!!

Gật gù suy nghĩ đến việc phải thổ lộ với cậu ấy, tôi cũng thấy ngại ngại. Tự vỗ mặt chần tĩnh mình, tôi quay sang con bạn ngồi cạnh, đang bận rộn tô tô vẽ vẽ gì đó, nhìn quanh lớp, mấy đứa con gái cũng đang hí hoáy gì gì đó, tôi mới vỗ vai nó. Chưa kịp nói gì đã nghe nó tru tréo:

- Màyyyyyyy..., làm gì thế hả, đen đủi, đen đủi, vỗ lại vai bên này cho tao, nhanh.

Hic, đúng là đồ mê tín mà. Nhưng nghe theo lời nó, tôi cũng kéo nó ra vỗ bộp phát vào vai còn lại.

- Được chưa cô nương.

- Tạm, gọi tao chi vậy?

- Mày làm gì mà cứ hí hoáy mãi thế, tao làm với. Mà sao thấy đứa nào cũng...

- Biết gì mà đòi làm cùng. Tao đang làm thiệp tặng sinh nhật cho Thành Duy. Sắp sinh nhật cậu ấy rồi, mỗi mem trong FC phải làm tự một tấm thiệp để gửi tặng cho cậu ấy làm quà. Ngày trọng đại thế mà mày cũng không biết à.

- Xì, tao biết đâu được. Ồ, mà sắp sinh nhật Thành Duy á?

Tôi không khỏi ngạc nhiên. Chẳng phải cũng sắp sinh nhật Anh Duy sao.

- Ủ, sao mà ngạc nhiên thế, ai chẳng có sinh nhật, mày cứ như là idol thì không có ngày sinh ý. Phải, sắp sinh nhật Thành Duy đấy, ngày kia.

Nói rồi nó làm bộ dạng mơ mộng mà tôi...nổi hết cả da gà.

- Ngày kia à, vậy sắp rồi còn gì nữa.

- Ủ, chả sắp, nên tao đang phải gấp rút làm đây. Mà mày cũng giúp tao đề, dán cái kia vào cho tao.

- Ủ ừ.

Rồi tôi cũng...lao vào làm cùng nó luôn, cũng thấy hào hứng ra phết. Làm thiệp cho Thành Duy mà tôi lại cứ nghĩ đến Anh Duy :”>. Chẳng phải cũng sắp sinh nhật Duy-của-tôi sao, hôm nay, nói cho Thành Duy mọi chuyện, tôi cũng phải hỏi luôn Thành Duy ngày sinh nhật của cậu ấy, để còn mua quà, có khi, cũng phải tự tay làm cho Duy một cái thiệp nữa nhĩ ^^

.
. .
. .
. .
. .

Lắp ló, tôi đang đứng ở cửa lớp Duy. Còn vài người nữa trong đó, Thành Duy chưa ra, Anh Duy cũng chưa ra nốt. Tự nhiên nghĩ đến việc “phải” gặp Anh Duy lại thấy ngại ngại chứ, hic.

Thoáng thấy Anh Duy đi ra, tôi liền đứng thẳng người, giơ tay lên định chào nhìn rất...ngốc >.

- A, Duy...

- Như à, còn chưa về?

- Ủ, Như chờ... – hic, giờ nói ra là chờ Thành Duy thì Duy có thấy sao không nhỉ, hic.

Chưa kịp trả lời tôi đã thấy Thành Duy đi ra. Cậu ấy nhìn thấy tôi cười tươi lắm. Theo thói quen, tôi cũng nhe răng ra cười.

- Như, chờ Duy lâu chưa?

- Hì, Như mới thôi.

Tôi cười với Thành Duy rồi mới chợt nhớ ra Duy, hic hic, lén quay ra nhìn mặt cậu ấy, thấy...không có tý thiện cảm nào TT__TT.

- Hai người...hẹn nhau à? – Duy nhìn tôi, rồi nhìn Thành Duy, có vẻ, đang, bực bội lắm >.

- Ủm, mày về nhé, tao nói chuyện với Như tý.

- Ờ.

Rồi Duy đi lướt qua tôi, lướt qua, vẻ mặt lạnh lùng đến đáng sợ. Lạnh lùng, Duy lạnh lùng rồi, hic, nhìn ghê quá. Tôi đã cố nặn ra một nụ cười để chào cậu ấy mà Duy chẳng thèm đáp trả nữa, hic.

Nhìn cậu ấy đi xa xa rồi, tôi mới thở dài một cái, nhìn lên Thành Duy:

- Tớ có chuyện muốn...thổ lộ.

- Hi, tớ biết mà.

- Đi đến chỗ nào kín đáo tý, đi, ra sau trường nha.

- Ủ, tùy Như.

Rồi hai bọn tôi cùng đi, song song cơ nhá. Rồi tôi tự nhiên...tự nhiên...(không cố ý đâu nha)...quay sang nhìn Thành Duy. Công nhận là cậu ấy đẹp thật, da trắng, mịn, con nhà giàu có khác. À mà tôi cũng là con nhà giàu, da cũng trắng mịn chứ bộ, tý thì bị vẻ đẹp của cậu ấy hút hồn, hic hic.

- Ở đây được rồi Duy.

- Ủ, được rồi.

Duy nói rồi nhìn xung quanh, chắc cậu ấy đang muốn chắc chắn là chỉ có hai bọn tôi ở đây. Hic, làm “idol” cũng khổ thế đấy.

- Hì, ổn rồi. Như có gì cần nói thì nói đi nào.

Duy vừa cười cười vừa nhìn tôi, nói. Ánh mắt cậu ấy rõ ràng là: Tớ biết thừa Như định nói gì rồi, nhưng mà được rồi, cứ nói đi. Hic, tôi là người có thể đọc được suy nghĩ trong mắt người ta đấy, hehe, nói điều tý xú.

E hèm, quay lại thực tại nào.

- Duy này, Như không còn cách nào khác nên phải nói thật với Duy... Mong Duy đồng ý...

- Ủ, Như cứ nói đi.

Chết, sao tự nhiên trống ngực cứ đánh thùm thụp, không phải là đến lúc tỏ tình với Anh Duy cũng sẽ căng thẳng thế này đây chứ. Có khi còn hơn, hic hic. Tôi cảm thấy mặt mình cũng đang nóng dần lên nữa.

- Duy à... Như...Như thích...thực sự thích...Duy...

- Hả, nói to to xú nào.

- Như...thích Duy...Ý Như là...

Tôi đang nói dở với khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua, bỗng nghe thấy tiếng động gì đó. Oái, không phải là xung quanh có “gián điệp” đấy chứ?

- Để Duy đi xem.

Rồi Thành Duy đi ngay. Cậu ấy ngó nghiêng xung quanh (có vẻ) kĩ lưỡng rồi mới quay lại. Tôi lúc này đã giữ được bình tĩnh hơn chút xíu, nhờ thở ra hít vào mấy lần, ý tôi là hít sâu thở mạnh.

- Nào, nói tiếp, hehe, lần này nói cho to to vào nhé.

- Duy, Như...thích Anh Duy, rất...thích >.

Mặt tôi nóng ran, nóng bỏng luôn, nóng đến nỗi tôi không dám đưa tay lên sờ, hic. Nói xong rồi thấy Thành Duy cười...rất đều.

- Hehe, Duy biết mà, biết mà, haha, giờ mới chịu thú nhận đây. Thôi được rồi, nói ra rồi thì nói tiếp.

- Ủ, ừ, Như cần Duy giúp Như, Duy đồng ý nha.

- Tất nhiên rồi, Duy đồng ý.

- Hihi, tốt quá, tốt quá. Duy đồng ý thiệt hả.

- Ủ, thì Duy có kêu sẽ từ chối đâu nào.

- Hihi, vậy sắp sinh nhật Duy rồi, là ngày bao nhiêu vậy, hôm đó Như sẽ bày tỏ tình cảm...

Tôi nói mà mặt lại tiếp tục nóng bừng lên :”>, ngại ghê cơ. Tất nhiên là tin tưởng vào hai chữ “đồng ý” của Thành Duy nên thấy rất vui.

- Ngày kia.

- Ngày kia sao, vậy sắp đến rồi. Vậy phải đi mua quà thôi, nếu không có khi muộn mất.

Hic, không ngờ sinh nhật Duy lại sớm vậy, ngày kia sao, cứ tưởng ít cũng phải tuần sau chứ, hic.

- Đi mua quà luôn với Như đi Duy, Như chưa biết Duy thích gì.

Tôi nói rồi phấn khích kéo tay Thành Duy đi. Nếu ngày kia đã sinh nhật Duy-của-tôi, thì tôi phải mau chóng đi mua quà thôi, sợ không kịp mất.

- Đợi đã, Như, giờ muộn rồi mà. Với lại, mai chuẩn bị vẫn chưa muộn đâu.

- Thật không O.O?

- Ủ, mai rồi đi mua, vẫn kịp mà. Giờ muộn rồi, về còn ăn cơm, Duy nghe thấy tiếng bụng Như réo rồi kìa, hehe.

- O, vậy hả?

Tôi ngượng ngùng xoa xoa bụng, đúng là đói thật, hic, giờ nắng thế này mà đi mua đồ thì chắc ngất xỉu vì đói mất thôi. May mà có Thành Duy suy nghĩ sâu xa.

- Ủ, giờ về. Mà cho Duy số điện thoại Như đi. Tối rồi Duy gọi điện cho. Chúng ta cùng...tâm sự, hehe.

- Ủ, đây, số Như đây, Duy lưu đi. Nhớ là Duy đồng ý rồi đấy nha.

- Ủ, Duy biết rồi mà. Yên tâm, Duy mà đã đồng ý thì mọi chuyện đâu vào đó, hehe, Như không phải lo. Tối gọi điện rồi Duy nói cho.

Tôi vừa đọc số cho Thành Duy vừa nghe cậu ấy...hí hửng cười. Coi bộ cậu ấy thích “phi vụ” này lắm. Haiz, thế cũng được, nghe cậu ấy nói chắc như vậy có lẽ mọi chuyện sẽ thành công thôi. Lần này sẽ là lần quyết định luôn đây, dù có thế nào cũng phải tỏ tình cho bằng được đây.

Ôi, mong chờ đến ngày kia quá đi.

- Ôi ời.

Đang đứng sậy tóc, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại vội chạy ra. Đúng như tôi đoán, là Thành Duy gọi, tất nhiên tôi mong là Anh Duy hơn. Tôi nhắc máy vội và trả lời.

- Duy đây.

- Ủ, Như biết rồi mà. hihi.

- Hi, đang làm gì đấy, gọi có đúng lúc không?

- À ừ, đúng đúng. – không được đúng lắm, hic.

- Hihi, thế thì tốt, chúng ta bàn luôn chuyện nha. Chuyện về sinh nhật Anh Duy đó.

- Ủ, Như nhớ mà. À, đợi đã...

- Gì vậy Như?

Hôm nay về nhà rồi tôi mới chợt nhớ ra, cả sinh nhật Thành Duy và Anh Duy đều vào ngày kia.

- Duy với Anh Duy sinh cùng ngày à?

- Hi, ừ, sao Như biết, mà nói cho Như nghe luôn một chuyện rất buồn cười, hehe. Hồi tớ với Anh Duy chưa sinh ý, hai nhà còn có hẹn ước nếu là một trai một gái sẽ cho hai đứa lấy nhau cơ đấy, Như thấy có kinh không, haha, may hai đứa lại là con trai.

- Trời, có chuyện này thật sao, thời đại nào rồi chứ, haha.

Tôi cũng bị câu chuyện Thành Duy kể làm cười sặc sụa. Rồi chợt nhận ra là hơi quá lố, tôi mới sờ tớp mình ngay lại, hic.

- Thôi, cười đủ rồi, nước mắt chảy giàn dụa rồi. Duy nói kế hoạch của Duy cho Như nghe đi.

- Hi hi, đây, kế hoạch của tớ đây. Như nghe kĩ nhá. Làm thế này...thế này...sau đó...

[...]

- Như hiểu chưa?

Sau một hồi nói như tên bắn, cuối cùng Duy cũng dừng lại cho tôi...thở. Hic, nghe cậu ấy nói đúng là phải vận dụng hết nội công, đến thở cũng không kịp nữa.

- Ủ, tớ...nhớ rồi.

- Nhớ thật chưa? – Duy hỏi có vẻ đầy nghi ngờ.

- Rồi rồi mà. Như nhớ rồi, cứ làm theo là được chứ gì?

- Ủ, cứ làm đúng như thế, thế nào cũng ok.

- Nhưng...như thế nhớ lại càng làm Anh Duy thêm hiểu lầm hay sao, hic. Nhưng mà cậu có chắc chắn là Anh Duy thích tớ không?

- Tớ đã bảo ok là ok, yên tâm đi, tớ là ai chứ, thiên tài đấy, hehe.

- Vậy, mong là ổn...

- Hi, tối nay ngủ ngon, mai cứ thế mà tiến hành nhá. Duy gọi điện cho nó đây. Thế nhé, chào Như.

- Ủ, chào Duy, ngủ ngon, thank Duy nhiều nha.

- Không có gì. Duy coi nó như anh em vậy, thế nên giúp Như cũng là điều dễ hiểu thôi mà. Vậy nha, bye Như.

- Bye Duy.

Dập máy rồi, tôi còn ngồi ngẩn ngơ, ngơ ngẩn mãi. Mai à, kế hoạch của tôi, à quên, của Duy, nghe rất khả thi, mong là tất cả sẽ ổn.

Hehe, cơ hội của tôi đã đến rồi, fighting!!!

6. Chương 6: Hiểu Lâm Nối Tiếp Hiểu Lâm

Điện thoại chỉ ba giờ sáng, tôi nằm trên giường, trần trọc không sao ngủ được, mỗi lần tôi nhắm mắt lại, tôi lại nhớ đến Như, nhớ đến...cô bạn mà bắt đầu từ hôm nay, cô ấy đã trở thành người yêu của bạn thân tôi!!! Ngốc nghếch làm sao khi tôi đã để chuyện đấy xảy ra mà không một chút ngăn cản, phản đối. Tôi biết làm sao được, cô bạn tôi thậm chí thích lại yêu bạn thân của tôi chứ! Cứ nghĩ lại quãng thời gian vô cùng ngắn ngủi được ở gần cô ấy, tôi lại thấy buồn vô hạn. Rồi hình ảnh khi lần đầu tiên gặp cô ấy cứ hiện ra trong đầu tôi.

Tôi quen Như đến nay cũng đã khá lâu. Lần đầu tôi gặp cô ấy là vào ngày làm thêm đầu tiên của mình. Jewel là tên quán kem tôi làm, cũng là nơi tôi gặp người khiến cho tim tôi xao động. Lúc đó tôi chưa biết tên cô ấy, chỉ biết, hôm ấy, cô ấy đã vào quán kem hai lần. Lần đầu tiên là từ sáng sớm, ngay từ lúc quán mở cửa, khi trong quán chưa có một ai, tất nhiên là ngoài cô ấy, tôi đã thấy Như ngồi ở một bàn bên cửa sổ, tay cầm tờ báo Hoa học trò. Nhưng cô ấy không đọc, mắt Như lơ đãng nhìn ra ngoài, không hiểu cô ấy nhìn cái gì, nhưng cô ấy cười, tôi không biết dùng từ gì đã diễn tả nụ cười ấy. Nụ cười trong trẻo như khiến cả thời gian cũng dừng lại vì ngỡ ngàng. Tuy chỉ là cười mỉm thôi, nhưng quả thực, nụ cười ấy đẹp mà thanh khiết vô cùng, nụ cười không vương bận bất cứ ưu phiền gì của cuộc sống thường nhật, cứ như cô gái ấy sống chỉ để luyện cười vậy!

Mà đến thời gian còn phải ngẩn ngơ ngắm nhìn cô ấy thì sao tôi lại không chứ. Tôi đứng từ một chỗ khá sâu bên trong quán, tay chân cứng đờ nhìn Như. Cô ấy chắc không để ý có người đang nhìn mình nên vẫn nhìn ra ngoài, vẫn cười, cái cằm trắng tựa hờ lên tay. Đôi mắt trong veo cũng thuần khiết như nụ cười đấy, đôi môi chúm chím tựa hoa anh đào, có lẽ nhờ đôi môi đẹp vậy nên chỉ là một cái cười mỉm cũng làm chết một thằng con trai, như tôi!

Nhưng tôi cũng chưa phải...chết lắm, bằng chứng là tim tôi vẫn đập khá bình thường, tôi chỉ ngỡ ngàng vì nụ cười của cô ấy tí thôi, nên sau đó, thấy cô ấy hướng đôi mắt nhìn vào quyển báo, tôi lại quay xuống tiếp tục lau ly. Tôi tự cười mình một cái. Trước kia tôi thiếu gì con gái thích, thiếu gì cô xinh như thế để ý, nhưng đó là khi tôi có tiền. Giờ trong tay không còn gì cả, đến tiền đi học còn phải tự kiếm, thì lấy đâu ra được một cô gái xinh như vậy để ý chứ. Hơn nữa, tôi cũng chẳng phải có một vẻ ngoài ưa nhìn như thằng bạn thân, cô ấy mà phát hiện ra tôi nhìn cô ấy này giờ thì chắc sẽ cười tôi nhiều lắm. Nhìn cô ấy xinh như vậy, chắc cũng là tiểu thư con nhà danh giá. Tôi không nên phí thời gian...ngắm cô ấy làm gì.

Thế rồi khách đến đông đủ, tôi cũng quên bằng cô gái xinh với nụ cười đẹp tựa nắng mai kia đi. Nhưng hình như là chúng tôi có duyên thì phải, chiều hôm đó, tôi lại gặp lại cô ấy. Lần này cô gái ấy đi cùng bạn. Cô bạn cô ấy quả thực cũng xinh, nhưng hình như bị vẻ đẹp của cô ấy che lấp hết rồi. Tôi cũng không biết là có phải mình tôi thấy vậy không, nhưng ánh mắt tôi chỉ dồn được mỗi vào cô ấy. Như đi cùng bạn vào bàn, rồi lại mang tờ báo Hoa học trò ra đọc. Cô bạn kia thì nói khá nhiều, nhưng cô ấy chỉ ậm ừ, rồi cứ cầm cúi đọc báo thôi. Thấy cô ấy đọc rồi cười rất tự nhiên, tôi thấy tim mình bắt đầu có biểu hiện bệnh lý rất lạ lùng. Tôi biết cái biểu hiện này là gì, tuy chưa thích ai, nhưng không phải ngu ngơ tôi không nhận ra là tim mình đang đập khá nhanh khi mang kem ra cho hai cô gái ấy. Đứng bên cạnh nhìn, Như còn xinh hơn nữa. Tôi thoáng thấy bối rối lạ thường. Không lẽ thích một người lại nhanh đến thế, tôi mới chỉ gặp cô ấy lần thứ hai. Mà thích một người chỉ bằng vẻ ngoài, điều đó thật không hay ho chút nào. Vì thế, nên tôi cố gắng đưa hình ảnh cô ấy ra ngay khỏi tâm trí. Mặc dù thế, những lúc không hiểu bản thân vô tình hay cố ý, tôi vẫn đưa mắt lên nhìn cô ấy. Dễ thương thật, lúc đó tôi chỉ thầm nghĩ như vậy.

Sau đó đã có một chuyện không mấy tốt đẹp xảy ra. Không hiểu từ đâu có một bọn côn đồ xông vào quán, bắt nạt chị vợ anh chủ. Trong quán lúc đấy toàn con gái, anh chủ cũng không có ở đây, tôi bỗng trở thành người bảo vệ duy nhất cho cả chị ấy lẫn Jewel. Nhìn bọn chúng đông mà dữ tợn như vậy, tôi cũng thấy lo lo, tất nhiên, nỗi lo đấy tôi chỉ để trong lòng. Tôi chưa đánh nhau bao giờ, cũng còn chưa gây sự với ai. Việc tôi làm được duy nhất là ra ngăn cản chúng không trêu ghẹo chị ấy. Bọn chúng cũng dọa nạt tôi, lúc đấy thì tôi không sợ nữa, cứ nghĩ đến chuyện cô ấy đang theo dõi tôi làm...người hùng là tôi lại thấy dũng cảm lạ thường. Và tôi bảo chị chủ gọi ngay cảnh sát. Bọn chúng có lẽ cũng sợ nên bỏ đi, sau khi để lại cho tôi một lời hăm dọa. Cũng may chưa có gì rắc rối hơn xảy ra.

Đến lúc này, tôi mới thở phào quay ra nhìn cô gái ấy – chính là Như. Hình như cô ấy không để ý đến chuyện ồn ào vừa xảy ra thì phải, đôi mắt vẫn nhìn vào tờ báo, không như cô bạn cô ấy đã nhòm ra xem từ lúc nào.

Tuy hơi thất vọng, tôi thấy cũng thật lạ là tại sao cô ấy lại bình thản đến thế khi mọi người trong quán đều tò mò ra xem. Không lẽ cô ấy lại tập trung vào tờ báo đến thế sao, hic. Mất công tôi làm người hùng mà. Tôi tự nhủ thầm như vậy, nhưng tất nhiên tôi không nói ra. Rồi cả buổi hôm ấy, tôi không sao rời mắt khỏi cô ấy được nữa, nhưng chỉ dám nhìn từ xa thôi, mặc dù tôi rất muốn biết xem cô ấy bao nhiêu tuổi, học trường nào. Nhìn thì chắc cũng chỉ bằng tuổi tôi thôi. Nhưng không đủ dũng khí để ra làm quen nữa, chưa bao giờ thấy mình ngốc nghếch đến vậy.

Lần đầu tiên gặp mặt là như thế. Thời gian qua đi, tôi vẫn làm ở Jewel nhưng những lần gặp cô ấy là rất hiếm. Mà lần nào vào, cô ấy cũng chăm chú làm việc gì đó của riêng mình nên tôi cũng chẳng có lý do gì để đến làm quen. Thời gian cứ trôi qua như thế, tôi có người để dõi theo hằng ngày, đó chính là khoảng thời gian mà tôi thấy cuộc sống ý nghĩa và vui vẻ nhất kể từ sau biến cố gia đình. Nhưng những ngày sau đó tôi phải chuẩn bị cho năm học mới, cô ấy chắc cũng vậy nên những lúc tôi ở quán không còn gặp cô ấy nữa. Phải nói là tôi đã vô cùng tiếc khi không làm quen được với cô ấy. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ không còn cơ hội được gặp nhau nữa.

Nhưng mọi chuyện lại không phải thế, lần thứ ba tôi gặp cô ấy chính là...vào ngày khai giảng của tôi. Hóa ra cô ấy học cùng trường với tôi. Hôm đó, cô ấy mặc áo dài trắng thướt tha, tóc thả dài xõa xuống hai bờ vai. Đôi mắt sáng và nụ cười xinh xinh, cô ấy lướt qua tôi mà khiến tôi không thể nào bước tiếp được nữa. Tim tôi đập linh tinh lộn xộn cả, tôi cứ nhìn theo cô ấy cho đến khi tôi bị thằng bạn kia kéo đi. Và với lần thứ n gặp nhau thế này, tôi đã không cho đó là vô tình nữa, mà chính là sự sắp xếp của số phận, biết đâu được đấy, nhờ đến lúc tôi làm quen cô ấy, rồi hai đứa thân nhau, tôi với cô ấy lại trở thành...một đôi thì sao? Không có gì là không thể mà, phải không. Chỉ sợ cô ấy không thêm để ý đến một đứa con trai chẳng có gì như tôi.

Rồi tôi biết cô ấy tên Như, nghe bạn cô ấy gọi vậy, học cùng khối với tôi nhưng khác lớp (bọn tôi đầu năm có thi chia lớp), hơi tiếc một tý nhưng không sao, ở cùng trường mà, rồi chúng tôi sẽ gặp lại, tôi sẽ cố tìm cách tiếp cận Như, làm quen với cô ấy đúng như mong muốn. Giờ tôi mới phát hiện ra, tôi rất hay nhớ và nghĩ đến cô ấy. Chắc là tôi đã thích cô ấy, nhiều nhiều phết rồi. Nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra cách để có thể đến gần làm quen với Như, tôi...thấy ngại ngại sao. Tôi đã nghĩ đến chuyện hỏi thằng bạn thân – Thành Duy – cái đứa mà hoàn hảo về tất cả mọi thứ, khiến tôi phải ghen tị nhưng lại thôi. Không hiểu sao, tôi có cái suy nghĩ, nếu nó biết một cô gái xinh xắn như vậy, nó sẽ...chiếm cô ấy của tôi mất thôi. Thật là ích kỷ đúng không, nhưng tôi còn sợ hơn cả là cô ấy cũng sẽ thích nó, mà có khi đã thích rồi cũng nên. Mong là không, cô ấy không phải giống người ham mê về bề ngoài đúng không? Mong là thế. Vì như vậy, tôi mới có thể có cơ hội được chứ.

Thế rồi cuối cùng ông trời cũng cho tôi cơ hội. Chẳng phải mất bao lâu, chính là sau ngày khai giảng. Vào ngày đi học đầu tiên, tôi với Thành Duy được phân công trực cổng, nhưng cái tên đấy thế nào lại đi học muộn, báo hại mình tôi phải trực. Đang đi qua đi lại, tôi bỗng nghe thấy “phịch” một phát, nhìn ra thì thấy vừa có một cái cặp “bay” vào từ cổng trường, và cái tiếng lúc nãy chính là tiếng nó chạm đất. Tôi chạy ngay ra và nhặt cái cặp lên, tính chờ đợi xem ai ngày đầu tiên đã đi học muộn thì phát hiện ra cái cặp là của một cô gái. Con gái mà leo tường, thú vị ghê, đó là những suy nghĩ lúc đó của tôi. Rồi...cô ấy của tôi, Như ý, bỗng xuất hiện trên tường bao. Cô ấy...mặc váy ngắn, ngồi vắt vẻo trên đó. Tôi ngạc nhiên hết mức nhìn Như. Và nghĩ là cô ấy chắc đang ngượng lắm, tôi mới đến gần và ngỏ ý muốn giúp đỡ cô ấy. Ôi, may mà Như không từ chối, cô ấy ngồi yên cho tôi bế xuống. Chắc Như không biết trong cái khoảnh khắc tôi “nhắc” cô ấy từ trên cao xuống mặt đất, tôi căng thẳng đến mức nào, chỉ sợ run tay một cái sẽ làm cô ấy ngã. Mà Như ngã, thì chắc cả đời tôi đừng mong làm quen được với cô ấy quá.

Cũng may là mọi chuyện sau ấy đều ổn thỏa. Tôi đã được nói chuyện với cô ấy đúng như mong ước, nhưng cô ấy hình như vẫn còn khá ngại ngùng thì phải, ít nói lắm, làm tôi đã ngại lại càng ngại hơn, chỉ biết nói, rồi cười, cũng may không phải một mình, Như cũng hay cười, mỉm thôi, cũng làm tim tôi xao xuyến rồi. Tôi thầm cảm ơn ông trời ghê gớm khi cô ấy đồng ý sự giúp đỡ của tôi, còn ở lại nói chuyện với một tên con trai không có vẻ ngoài ưa nhìn như tôi. Tôi bảo mà, cô ấy đâu phải là người ham mê về ngoài chứ.

Nhưng mà hình như, lại cũng không phải. Lần tiếp theo tôi gặp cô ấy, là rất lâu sau đó, rất lâu, thì chính là lần cô ấy đến lớp tôi tìm Thành Duy chứ đâu. Haiz, lúc nhìn thấy cô ấy ở cửa lớp, tôi đã vui mừng đến thế nào, nhưng...cô ấy nói là cô ấy tìm Duy. Duy, là Thành Duy phải không, chắc không phải đến tìm tôi rồi. Nhưng tôi vẫn khắp khởi chút hy vọng, cố tình nói là cô ấy đợi tý tôi vào gọi Thành Duy. Nhưng cô ấy

không nói gì cả, không thanh minh, không phản đối. Hóa ra là vậy thật, hóa ra cô ấy tìm Thành Duy, mà khéo cô ấy chẳng còn nhớ tên tôi cũng là Duy nốt. Ngoài thất vọng ra, tôi chẳng còn từ gì để diễn tả tâm trạng mình lúc này nữa. Buồn bã gọi Thành Duy, tôi đứng ở trong nhìn ra, thấy cô ấy có vẻ đang ngượng ngùng lắm, cô ấy cũng giống như các cô gái khác, muốn tiếp cận, làm quen với hotboy sao? Tôi nghĩ vậy, và lại càng buồn hơn. Cuối giờ hôm ấy, tôi thấy Như ngóng ai ở cổng trường mà mãi muộn rồi không thấy cô ấy về. Trời thì nắng, tôi chỉ lo cô ấy bị ốm, vì không có thấy mang ô. Cuối cùng, tôi lấy hết can đảm đến chỗ cô ấy, rồi ngỏ lời muốn giúp. Thật may vì lần này cô ấy vẫn đồng ý. Nhưng tôi chưa vui được bao lâu, thì Như lại nói là Như chờ Duy, Thành Duy, không phải Anh Duy. Ừ, sao có thể là tôi được cơ chứ.

Rồi, tôi đã hỏi cô ấy là cô ấy thích Duy à. Tất nhiên, Duy trong câu nói của tôi là Thành Duy, và cô ấy đã nói “ừ” không chút suy nghĩ. Vậy là đúng, Như thích Thành Duy. Và tôi...sao có thể sánh với nó được chứ. Buồn thật đấy, trái tim của tôi lúc đó như có một vết nứt lớn đang ứa máu, đau đớn khó chịu vô cùng.

Thế mà không hiểu ngu ngốc thế nào mà tôi lại đồng ý là người giúp Như tiếp cận Thành Duy chứ. Haiz, thật ngu ngốc. Nhưng...sáng nay gọi Thành Duy ra rồi Như đâu có nói được gì, lại còn ngốc nghếch chờ nó trước cổng trường thế này trong khi trời thì nắng nữa. Nếu tôi giúp được Như, chắc Như sẽ vui lắm. Đơn giản tôi nghĩ vậy, chỉ cần Như vui :).

Thế là Như đồng ý, còn có vẻ rất hào hứng. Vậy là tôi với Như bắt đầu trở thành bạn thân, cũng may Như cho phép tôi đến đón cô ấy. Tốt thật. Tôi có cơ hội được ở bên cô ấy đúng như mong muốn, nhưng có lẽ, tình cảm trong lòng chẳng bao giờ có cơ hội được thổ lộ. Tôi đã nghĩ như vậy cũng là tốt lắm rồi, chỉ cần bên cạnh Như. Nhưng...

Nhưng...càng thân thiết với Như, tình cảm trong tôi lại ngày một lớn. Như không chỉ là một cô gái xinh xắn với nụ cười tinh khiết như pha lê, mà còn là vô cùng dịu dàng và tốt bụng. Cái lúc cô ấy khóc và lo lắng cho tôi, lúc mà cô ấy nấu ăn cho tôi, lúc cô ấy ôm lấy tôi và bảo tôi hãy khóc trên vai cô ấy, cái lúc mà tôi bảo vệ Như và nhận Như là bạn gái mình...tôi đã ước gì cô ấy thật sự là bạn gái tôi, dù chỉ một phút giây thôi. Tôi càng ngày càng yêu cô ấy nhiều hơn. Nhưng...tôi đã hứa sẽ giúp Như tiếp cận Thành Duy, tôi phải làm điều đó. Tôi biết điều đó là điên rồ...

Như với Thành Duy có vẻ rất hợp nhau, hai người chẳng phải mới ăn sáng lần đầu đã hẹn nhau đi ăn kem cùng đó sao. Tôi đoán là Như rủ tôi đi chỉ vì muốn được gặp Thành Duy, và khi tôi không đi được thì... Thành Duy trước giờ đã bao giờ đi chơi với con gái, mà có đi nó cũng rủ tôi đi, thế mà lần này nó đã đi cùng Như, còn giả vờ là vô tình gặp nhau nữa. Tôi biết mà, Như xinh như vậy, Thành Duy hẳn đã thích cô ấy rồi. Hai người...quả thực là rất xứng đôi. Nhìn hai người nói chuyện với nhau vui vẻ, cười nói, tôi thấy buồn vô hạn. Không buồn sao được khi người tôi thầm thương lại có tình cảm với người con trai khác. Rồi nỗi buồn bỗng dưng biến thành bức tức vô cớ. Tôi rất bức, bức kinh khủng, vô cùng khó chịu, tôi thậm chí còn khó chịu với cả khách, đến nỗi anh chủ bảo tôi hãy đứng một chỗ lau ly thôi, đừng đi phục vụ nữa, coi chừng nhìn mặt tôi khách sẽ bỏ chạy hết.

Và rồi...tôi tránh mặt Như, còn tỏ ra bức tức với cô ấy. Chắc Như không hiểu sao tôi lại làm thế đâu, khéo cô ấy còn ghét tôi luôn nữa. Nhưng chẳng phải tôi đã “hoàn thành nhiệm vụ” rồi hay sao, tôi còn phải làm gì nữa đây, ở bên nhìn hai người hạnh phúc??? Cứ cho là tôi ích kỷ, nhưng tôi không thể làm thế được, không thể chịu được. Thà cứ để cho Như ghét tôi... Nhưng cô ấy vẫn muốn tôi là bạn. Là bạn của hai người. Nghe câu hỏi của Như mà tim tôi như cứ dao dáo, đau đớn vô cùng.

Sau đó...tôi nhìn thấy Như lên xe Thành Duy.

Phải thôi, Như chẳng phải cũng là tiểu thư sao, hai người hợp nhau quá rồi, để Như đi xe đạp với tôi thật là như một trò hề vậy. Xe đạp đâu có hợp với cô gái xinh như cô ấy chứ. Haiz...nghĩ lại, tôi được cô ấy coi là bạn là tốt quá rồi còn đòi hỏi gì chứ. Nhưng trái tim tôi cứ gọi tên Như thì tôi biết làm sao???

Giờ thì hết rồi, hết thật rồi. Như đã ngỏ lời muốn làm người yêu Thành Duy, còn nó, thì cũng đồng ý rồi... Hết tất cả.

Hạnh phúc thật, cả hai người. Từ ngày mai, tôi sẽ phải đi bên Thành Duy, và...bên cạnh nó là Như sao... Sao tôi có thể chịu được đây. Tôi không muốn nghĩ về tương lai nữa, tôi không muốn nghĩ nữa, càng nghĩ càng thấy đau lòng. Phải chi, tôi cứ tỏ tình với Như, rồi có bị từ chối cũng được. Giờ thì sao, là bạn thân của...người yêu cô ấy, chẳng bao giờ có cơ hội thổ lộ tình cảm với cô ấy nữa, chẳng bao giờ.

Sao trời không mau sáng đi, tôi không muốn nằm đây và suy nghĩ nữa. Nhưng mà, chẳng phải, càng mau đến sáng, tôi sẽ lại càng mau chóng phải chứng kiến cảnh mình không muốn nhìn sao? Mai...tôi sẽ đưa Như đi mua đồ theo lời nhờ vả của Thành Duy. Tôi làm sao có thể kiềm chế tình cảm của mình khi đi bên cạnh cô ấy đây?

Tôi biết làm thế nào bây giờ...

Tôi không muốn nghĩ nữa.

7. Chương 7: Kết Thúc. Hạnh Phúc???

Hôm nay đã là “chiều ngày mai”, đúng theo kế hoạch, tôi đứng trước cổng trường chờ Thành Duy, thực chất là chờ Anh Duy. Ngóng mãi mà chưa thấy cậu ấy ra, hic, tôi hồi hộp chết mất.

A, Duy-của-tôi ra rồi, nhưng đúng theo kế hoạch thì tôi phải giả vờ lơ lơ cậu ấy đi.

- Bây...Như...

- Ôi, hi, Duy.

- Ủ, hôm nay Như có hẹn với Thành Duy đi mua đồ đúng không? Nó bảo bạn nên nhờ Duy đưa Như đi. Như...không phiền chứ?

- O, Duy nói gì lạ thế. Tất nhiên là không rồi.

- Ủ, vậy Như lên xe đi. Đi xe đạp không êm bằng ô tô nên cố chịu nhá.

Hic, phải nói là tôi hơi bị buồn và giận vì câu nói của Duy đấy, mặc dù vẫn lên sau cậu ấy ngồi. Sao Duy có thể nghĩ là đi xe đạp cậu ấy không thích bằng đi ô tô chứ, nếu mà như vậy tôi đã đi ô tô đi học, chẳng đi bộ làm gì. Mà so với đi bộ, thì xe đạp Duy đúng là nhất rồi.

Sao Duy nói gì mà tự ti thế chứ, như vậy chẳng khác nào Duy thẳng vào mặt tôi là: Như không hợp đi xe đạp của Duy đâu, đừng có đi với Duy, hic.

- Như muốn đi đâu đây. Mà...định mua gì?

- Như muốn mua quà sinh nhật, cho Duy.

Không hiểu sao Thành Duy cứ dạn đi dạn lại tôi chỉ được nói là Duy, không được thêm Anh hay Thành vào đằng trước, làm như thế mới gây cho Anh Duy một bất ngờ lớn (?!!). Thôi thế nào cũng được, hai người trùng ngày sinh mà. Anh hay Thành cũng như nhau thôi, gọi tắt là Duy cũng được. Nhưng mà, không biết Anh Duy có biết tôi đi mua quà cho cậu ấy không, à mà chẳng phải Thành Duy đã bảo với tôi không được cho Anh Duy biết là tôi mua cho cậu ấy sao, phải bí mật mới gây bất ngờ. Ra thế.

- Ủ, thế mua gì, đến chỗ nào?

Hic, nghe Duy nói kìa, lạnh lùng quá đỗi >.<. không=“” hiểu=“” kế=“” của=“” thành=“” duy=“” có=“” tác=“” dụng=“” gì=“” không=“”>

- Duy có biết MEN không, shop quần áo ý.

- Ủ, biết. Đi đến đấy chứ gì.

- Ừm.

Rồi bọn tôi không nói thêm gì nữa. Tại Duy cứ im lặng, làm tôi cũng chẳng biết nói sao nữa, hic, nên cũng đành yên lặng theo. Ngồi sau Duy, hít hà mùi thơm trên áo trắng của cậu ấy, tôi mới nhận ra mấy hôm không được ở gần, không được ngồi sau Duy như thế này rồi. Hic, và tôi nhớ cậu ấy kinh khủng. Kinh khủng lắm luôn ý, đêm nào cũng mơ được ở bên cậu ấy luôn >.

- Bây, đến rồi.

Giật mình, quay ra, tôi thấy đúng là hai đứa đã đứng trước cửa MEN rồi. Thấy cậu ấy dừng xe cho tôi xuống mà không xuống, tôi mới vội hỏi:

- Sao thế, Duy không vào với Như à?

Theo như Thành Duy dẫn tôi thì tôi phải bảo Duy vào cùng, chọn cùng. Và cậu ấy còn dẫn tôi là Duy cùng size và sở thích với cậu ấy nữa. Thực ra tôi cũng chẳng hiểu gì lắm, cậu ấy cùng size và sở thích với Duy-của-tôi thì sao chứ, tôi đi mua quà cho Anh Duy cơ mà, đâu phải mua cho cậu ấy. Hehe, mà tôi cũng có đề cập đến quà sinh nhật cho Thành Duy rồi, nhưng mà cậu ấy bảo chỉ cần tôi với Anh Duy thành một đôi, thế là được. Công nhận, là hai Duy này thân nhau như anh em vậy đó. Cũng được thôi, nếu tôi được làm người yêu của Anh Duy, tôi cũng sẽ là bạn thân của Thành Duy, giờ thấy cậu ấy cũng rất dễ thương.

- Như...vào thôi, Duy không vào đâu.

- Sao thế? Duy vào cùng Như đi, Như...không biết size áo của Duy...

Nghe tôi nói thế, Duy bỗng ngược lên nhìn chằm chằm vào tôi. Rồi không nói gì, cậu ấy lẳng lặng dựng xe một góc rồi theo tôi vào. Tôi lén lút nhìn mặt cậu ấy. Biết dùng từ gì để diễn tả nét mặt cậu ấy bây giờ, à, sa sầm. Nhìn đặc biệt đáng sợ, hic.

Nhưng không để ý Duy lâu nữa, tôi bắt đầu công việc chính của mình. Tôi đi một vòng quanh shop, ngắm qua tất cả quần áo ở đây. Tôi muốn mua áo nên quần cứ bỏ qua đi vậy, cũng thấy được đến chục cái áo ưng ý...

- Duy này, Duy thích màu gì thế?

- Ừm, đen.

Một câu trả lời không biểu cảm. Hic, tôi chỉ biết nghe theo rồi đi kiếm những cái áo màu đen. Nhưng da mặt Duy không được trắng lắm (trừ cái người ra >.<) mặc=" màu=" đen=" liệu=" có=" hợp.=" mà=" cậu=" ấy=" thích=" mà,=" cứ=" mặc=" vào=" rồi=" sẽ=" biết=" thôi.=" đi=" cùng=" cậu=" ấy=" tiện=" thật,=" để=" cậu=" ấy=" mặc=" thử=" luôn,=" hợp=" thì=" mua,=" không=" thì=" thôi,=" quá=" tốt.=" mà=" cậu=" ấy=" lại=" không=" biết=" là=" tôi=" mua=" cho=" cậu=" ấy=" (biết=" không=" nhỉ?),=" thành=" duy=" công=" nhận=" thông=" mình=">

- Duy...cậu mặc size gì?

- Duy? À ừm, size M.

- Ừ, được rồi, vậy Duy thấy cái áo này thế nào?

Tôi lấy cái áo tôi vừa xem thử chất liệu và kiểu dáng ra cho Duy xem, đúng size M luôn. Cậu ấy cầm lấy nó từ tay tôi, nhìn qua nhìn lại, rồi...không nói gì.

- Thế nào, có được không? – tôi đành hỏi lại.

Duy không nói gì mà chỉ gật đầu. Nhìn mặt cậu ấy chẳng biết có được hay không luôn, hic.

- Vậy Duy...mặc thử được không? Cho Như xem thế nào.

- Ừm.

Duy khẽ gật đầu, rồi cầm luôn cái áo mang vào trong chỗ thay đồ. Một lúc sau cậu ấy mới bước ra.

Woa, quả thực là...là...tôi có con mắt thẩm mỹ, hehe, mới cái đầu tiên mà Duy mặc đã đẹp thế này rồi. Nhưng tôi cũng thật sai lầm khi nghĩ Duy không hợp với màu đen, trái lại, cậu ấy mặc nhìn vô cùng...đẹp trai, còn từ nào để diễn tả không nhỉ, tuyệt hảo, vô cùng tuyệt hảo. Nhìn mà mê mẩn.

- Được chưa?

Lời nói của Duy lạnh lùng bỗng cắt ngang giấc mơ của tôi. Hic, đang lên mây mà bị kéo xuống đột ngột.

- Ừ, được rồi, đẹp lắm.

Tôi khẽ cười, à mà khẽ nổi gò, cười toét toe luôn ý chứ rồi đưa cho Duy hai cái áo tôi vừa chọn được trong lúc Duy đang thay.

- Duy mặc thử thêm hai cái nữa nha, rồi xem cái nào hợp nhất.

Duy lại ậm ừ rồi cầm hai cái áo đi vào, rồi một lát lại đi ra cho tôi xem. Hai cái áo lần này cậu ấy mặc không đẹp bằng cái đầu nên tôi quyết định chọn cái đấy. Cầm trên tay cái áo Duy vừa mặc thử mà vuốt ve, thấy trong lòng lâng lâng cảm xúc gì khó tả, hihi, chỉ biết là vui lắm.

- Còn đi đâu nữa không?

- Đi đặt bánh sinh nhật nữa.

- Ở đâu?

- Chỗ... Duy biết không?

- Ừ, biết.

Chiếc xe lại tiếp tục di chuyển. Tôi ngồi sau Duy, lại được thưởng thức mùi thơm trên áo cậu ấy, thích cực luôn. Mà Duy là con trai nhưng áo cậu ấy lúc nào cũng được là phẳng phiu nhé, thơm toàn mùi nước xả vải (chứ không phải mùi nước hoa nam giống như của Thành Duy đâu). Sau này mà được lấy cậu ấy làm chồng thì... Oái, tôi đang nghĩ gì vậy, mong được làm người yêu còn chưa được nữa là, hic.

Thôi không suy nghĩ vẩn vơ nữa, nhìn ra bên đường thì thấy sắp đến nơi rồi. Lần này tôi chủ động bảo Duy dừng xe. Cũng may, không cần để tôi nói, cậu ấy cũng tự đi vào cùng tôi.

Vào trong quán bánh sinh nhật, đúng là thích hết chỗ nói, thơm toàn mùi bánh gato, còn bao nhiêu loại bánh khác nữa chứ, loại nào nhìn cũng ngon hết. Thích thú chạy lăng xăng xem hết mấy tủ bánh, bị Duy gọi, tôi mới nhớ ra mục đích đến đây. Thế là tôi kéo cậu ấy đến chỗ quầy có mẫu bánh sinh nhật để chọn.

- Cái này được không Duy, toàn socola này.

-

- Cái này cũng ngon quá, xoài kìa, kiwi, cherry nữa.

-

- Cái mút hoa quả này cũng được đấy nhỉ.

-

- Woa, nhìn con cún kìa, yêu chết đi được mất, Duy nhỉ.

Tôi ngược lên nhìn Duy, toe toét cười, bỗng tôi nhận ra một điều, một điều...cậu ấy, hình như, vừa nhìn tôi, lại còn rất chăm chú.

Tôi cũng không biết nữa >.<, thì=" lúc=" tôi=" nhìn=" lên=" thấy=" cậu=" ấy=" vội=" hướng=" mắt=" vào=" quyển=" sách,=" ậm=" ừ,=" mắt=" đỏ=" lúng=" lên,=" rõ=" ràng=" là=" làm=" việc=" gì=" đó=" mờ=" ám=" mà,=" mà=" việc=" mờ=" ám=" là=" gì=" chứ,=" là=" nhìn=" (trộm)=" tôi.=" nói=" thực=" ra=" thì=" tôi=" nghĩ=" đến=" cái=" đấy=" thì=" cũng=" đang...ngại=" đây,=" tim=" cứ=" đập=" nhanh=" liên=" tục=" như=" muốn=" nhảy=" ra=" khỏi=" lồng=" ngực=" vậy.=" cổ=" chấn=" tĩnh=" mãi=" nó=" mới=" chịu=" ổn=" định=" được=" một=" chỗ,=" tất=" nhiên...là=" vẫn=" đập=">

- Lấy cái nào giờ Duy?

- Tùy Như thôi.

- Vậy lấy cái mút hoa quả này nhé. – tôi sang nhìn Duy, hào hứng, thoáng lại thấy mặt mình nóng ran.

- Ừ, tùy Như mà.

- Duy có thích không?

- Ừ, thích.

- Hi, vậy lấy kiểu này.

Rồi tôi gọi ngay một anh nhân viên gần đó đến để đặt bánh. Chiều mai có thể lấy được rồi, hihi.

- Ghi là gì đây cô bé?

- Dạ, ghi là...Happy birthday to Duy ạ.

- Còn gì không em.

- À, ghi ngày sinh nữa ạ, ừm, 12-4 Duy nhỉ. – tôi quay sang Duy.

- Ừ.

Tôi mỉm cười nhìn Duy rồi chờ anh kia ghi xong thông tin, đặt cọc tiền bánh và cầm lấy tờ, tờ gì vừa ghi thông tin ngày giờ lấy bánh đó, mang về.

Trước khi về phải mua một ít bánh nữa, tôi đưa ví cho Duy cầm hộ rồi mới đi chọn mấy loại bánh, nhìn ngon mắt kinh luôn. Bình thường có con bạn đi cùng thì hai đứa hay rẽ vào đây mua bánh, chứ có mình tôi thì cũng chẳng bao giờ. Mà dạo này thì nó bận bịu thế đấy, có nhớ gì đến tôi đâu.

- Để Duy trả cho.

Tôi vừa mới cầm túi bánh ra đến quầy thanh toán, Duy đã lên tiếng. Rồi chưa để tôi nói gì cậu ấy đã trả mất rồi. Thực sự nói ra không phải tôi coi thường gì Duy, nhưng hoàn cảnh cậu ấy đúng là không được bằng nhà tôi, cậu ấy thậm chí còn phải đi làm thêm để kiếm tiền trả học phí, nếu không phải vì mấy cái bánh không đắt lắm thì tôi đã không để cho Duy trả rồi.

Tất nhiên, những lời đó tôi chỉ nghĩ trong đầu. Bọn con trai – theo con bạn tôi nói – sĩ diện rất cao, nếu tôi nói ra thế chắc chắn Duy sẽ giận tôi thêm. À mà giờ cậu ấy đang giận tôi sao, không mà, cậu ấy chỉ lạnh lùng với tôi chút xíu thôi, hic.

- Như còn muốn đi đâu bây giờ không?

- Không. Nhưng mà, hay bọn mình ra công viên ngồi tí đi. Cho mát.

- Như thích hả?

- Ừ.

- Vậy thì đi.

Nghe Duy nói thế, tôi liền nhoẻn cười, mặc dù biết cậu ấy không nhìn thấy, hihi.

Chúng tôi đến công viên thì đồng hồ cũng chỉ 6 giờ rồi. Nhưng tôi biết có chỉ 9 giờ thì nhà tôi cũng chẳng có ai ở nhà nên cứ mặc kệ đi.

Tôi với Duy gửi xe và ngồi ở một cái ghế đá bên bờ hồ. Nhờ có gió mát thổi qua, lại thêm không khí trong lành, tôi thấy cái nóng bức bên ngoài đường kia như tan biến sạch đi đâu mất hết. Nhất là...khi tôi được ngồi cạnh Duy – người tôi thầm thích thế này.

- Duy ăn bánh đi.

Tôi mở hộp bánh kem su, đưa cho Duy một cái, khẽ mỉm cười.

- Ừ, Như cũng ăn đi.

Duy cầm cái bánh đó, đưa vào miệng, và cắn. Tôi nhìn mà không khỏi buồn cười.

- Hihi, không phải thế, Duy đưa tất cả cái bánh vào miệng đi.

- Tất sao?

- Ừ, như thế này này.

Tôi nói rồi đưa cả cái bánh lên miệng. Bánh kem su ăn thế này mới đúng kiểu, nếu cắn kem bên trong sẽ chảy ra ngoài mất, mất ngon. Là tôi tự chiêm nghiệm ra, hihi.

- Hihi, Duy thử đi.

Tôi đưa cho Duy cái bánh thứ hai sau khi cậu ấy ăn hết. Rồi hai đứa lại ngồi ăn vui vẻ. Đổng bánh được giải quyết nhanh gọn. Thực ra là có tôi ăn là chính, Duy chỉ ăn khi tôi ép cậu ấy ăn cùng cho vui thôi, hihi. Nhìn mặt Duy lúc ăn ngổ ngổ, dễ thương kinh khủng luôn ý >.

- Như này, gần 7 giờ rồi.

- Duy phải về hả?

- Cũng không hẳn, nhà Duy thì đâu có ai, về lúc nào chẳng được.

- Hi, nhà Như cũng vậy mà. Bố mẹ Như đi làm suốt, rồi đêm cũng ở lại cơ quan luôn, hiếm lắm mới có hôm về, ngủ thôi, ăn thì đếm trên đầu ngón tay. Nhà chỉ có Như ở thôi.

- Vậy à. Vậy mình cứ ở đây bao giờ Như muốn về thì về. Được không?

- Ừ.

Tôi quay sang Duy khẽ cười, rồi lại ngược lên nhìn khung cảnh công viên lúc này. Tuy là 7 giờ nhưng vì là trời mùa hè nên trời vẫn còn khá sáng, mặt Duy vẫn nhìn rõ mồn một cơ mà. Hihi, giờ người đi bộ đã vắng rồi nên công viên hình như còn mới mẻ với Duy, không gian yên ắng, cảm giác vô cùng bình yên...

Thích thật, được ở bên Duy thế này!

.
. .
. .
. .
. .

- Duy đi cẩn thận nhé. Bao giờ về đến nhà thì báo tin cho Như khỏi lo nha.

Tôi đứng ở cửa vẫy chào Duy cho đến khi thấy được cái gập đầu của cậu ấy mới vào nhà. Vào rồi vẫn đứng chờ Duy đi khuất mới đóng cửa. Hiiiiii, sướng chết mất thôi, một ngày hết sức vui vẻ, vui hết biết. Tôi sung sướng vừa đi vừa...nhảy múa vào nhà, hí hửng vào phòng rồi nhảy lên giường ngắm nghía cái áo mưa tặng Duy. Ôi, Duy mặc đúng là đẹp quá chừng luôn, nghĩ lại đã thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng mà mai mới được tặng cậu ấy cơ, mong chờ mai thật luôn đó, hehe.

Đang nằm...phởn phơ trên giường, tôi bỗng nghe thấy chuông điện thoại, liền vội vàng nhấc máy. Là Thành Duy, không phải Anh Duy, buồn một tẹo.

- Oi, Như đây.

- Hehe, thế nào rồi, hai người đi chơi vui chứ hả?

- Ừ ừ, vui lắm luôn, hehe.

- Biết mà. Thế nào, về mặt của nó hôm nay thế nào, có tức không?

- Tức không? Lúc đầu thì cũng có, lúc sau thì không.

- Ok ok, thế là ổn. Mai tiếp tục theo kế hoạch nhé, nhớ không đấy?

- Có, nhớ mà.

- Ừ, vậy Duy cúp máy nha, bye Như.

- Ừ, bye Duy.

Đúng lúc dập máy xong thì tôi thấy có tin nhắn của Anh Duy, hihi. Là thế này đây: Duy về đến nhà rồi. Hic, không có gì đặc biệt cả, ngoài thông báo cậu ấy đã về đến nhà. Thôi cũng được, cậu ấy không lạnh lùng như mấy hôm trước là ok rồi. Tôi tủm tỉm cười rồi để máy đấy đi tắm. Trong đầu đã tràn ngập suy nghĩ màu hồng cho buổi ngày mai, cũng là buổi quyết định.

Quyết tâm không để mắc sai lầm gì, hehe.

.
. .
. .
. .
. .

Hôm nay, tên tên ten, sinh nhật Duy-của-tôi, tên tên ten, vui chết mất, hehe. Tôi đang dắt xe ra cổng, chuẩn bị sang nhà cậu ấy. Theo kế hoạch, tôi sẽ sang nhà Anh Duy rủ cậu ấy đi lấy bánh. May mà hôm nay cậu ấy không phải đi làm thêm.

Phi một mạch đến chỗ khu tập thể Duy ở, tôi gửi xe ở bãi đỗ xe gần đó rồi chạy luôn lên phòng Duy. Không biết cậu ấy có bất ngờ không nhỉ, tôi sang mà không báo trước mà.

Đứng trước cửa nhà mà tôi thấy hồi hộp quá đỗi. Bước lại gần cánh cửa, tôi đang định gọi thì nghe thấy tiếng Duy, cậu ấy đang hát.

- Happy birthday to me, happy birthday to me...

Nghe tiếng trầm trầm vang lên từ trong nhà, bao niềm háo hức trong tôi tự dưng biến đâu hết, sống mũi bỗng dưng cay xè. Cậu đấy...đang một mình hát mừng sinh nhật... Tôi có nghe Thành Duy kể, trước đây mỗi lần sinh nhật, hai gia đình đều cùng tổ chức một buổi party rất hoành tráng, nhưng từ sau khi nhà cậu ấy gặp biến cố, tuy bố mẹ Thành Duy vẫn bảo Duy tổ chức sinh nhật cùng nhưng Duy không đồng ý. Thành Duy nói là vì Duy không muốn mang ơn nhà cậu ấy nhiều quá nên Duy mới làm như vậy. Giờ nghe thấy tiếng Duy hát chúc mừng sinh nhật mình mà giọng như nghẹn lại, tôi thấy thương Duy vô cùng, nước mắt đã trực chảy ra may tôi đã ngăn lại được. Tôi cố chần tỉnh lại rồi cất tiếng gọi:

- Duy à, Duy có nhà không? Là Như đây. – tôi không muốn Duy biết là tôi đã nghe thấy Duy hát.

Rồi thấy tiếng từ trong vọng ra.

- Như à, sao đến...không báo trước, đợi Duy một tí.

Rồi một lát sau mới thấy Duy đi ra. Ô, lần đầu thấy cậu ấy mặc quần ngắn, áo phông. Bình thường toàn mặc đồng phục rất chỉnh tề mà.

- Như, có việc gì vậy?

- À, Duy...đi lấy bánh sinh nhật với Như tí được không?

- Bây giờ hả?

- Ừ, được không.

- Ừm, thế Như đi gì đến đây thế?

- Như đi xe, Duy đèo Như nhé.

Rồi tôi thấy Duy khẽ gật đầu.

Bọn tôi lại cùng nhau đi lấy bánh. Cái bánh nhìn còn đẹp hơn cả trong hình nữa, ngon ghê luôn.

- Duy, nhìn ngon quá đi mất.

- Hi, ừ.

Duy cười, lâu lắm không thấy cậu ấy cười. Tôi phải mất vài phút mới giữ tim mình đúng nhịp được, hic. Sao cậu ấy có thể cười đẹp vậy chứ, hiền kinh khủng, dễ thương lắm lắm >.

- Bây giờ đi đâu Như?

- Đợi Như gọi cho Thành Duy hỏi xem cậu ấy có nhà không nhé.

- Ừm, Như định đến đó à.

- Hì.

Tôi không nói gì, chỉ cười thôi. Tất nhiên là tôi chẳng định đến nhà cậu ấy làm gì, chỉ là cậu ấy dặn tôi phải làm như vậy.

- Alô, Như à, Duy đây.

- Hì, Như đây, Duy đang đâu thế?

- Hic, Duy bị người trong FC kéo đi ăn tiệc, hic, xin lỗi nha, Như đang ở đâu? Đi lấy bánh chưa?

- Như lấy rồi.

- Vậy à, ừ, vậy hay Như mang sang nhà Anh Duy đi, rồi có gì Duy sang đó nhé, được không.

- Ừm, sao cũng được.

- Chào Như nha, hi.

- Chào Duy.

Tôi dập máy rồi quay sang nhìn Duy, chắc cậu ấy nghe được cuộc nói chuyện giữa bọn tôi rồi chứ nhỉ.

- Đi thôi, Duy đưa Như về nhà Duy.

Nghe giọng Duy...bỗng nhiên có vẻ bức tức lắm. Hic, như vậy là sao, kể này của Thành Duy là thế nào đây không biết nữa, hic.

- Như vào nhà đi.

Duy mở cửa cho tôi rồi bảo tôi vào. Tất nhiên là...tôi cũng vào. Ngồi xuống giường, tôi nghe tiếng Duy:

- Như uống nước nhé. Nhưng nhà Duy chỉ có nước trắng, nước đun sôi để nguội ý, không có nước lọc đâu.

- Ừ, hì, cho Như một cốc.

Tôi mỉm cười. Một tí thì đã có cốc nước trên tay. Tôi đưa một ngụm lên uống rồi ngồi trò chuyện với Duy. Duy lại trở lại bình thường rồi, làm tôi vui lắm. Cậu ấy cũng cười khá nhiều, nhưng không hiểu sao tôi thấy cậu ấy cứ buồn buồn, hic, nhưng tôi không dám hỏi.

Đến gần 6 giờ thì tôi bảo Duy tôi về. Còn tắm rửa mà mang quà sang nhà Duy nữa mà. Cái bánh thì vẫn để ở nhà cậu ấy.

Nhìn đồng hồ chỉ 7 rưỡi, chọn được một bộ váy khá xinh xắn với một chiếc bờm vải trên đầu, tôi xỏ guốc vào rồi đi ra khỏi nhà sau khi ngắm mình trong gương cả chục lần. Buổi tối hôm nay chính là buổi tối quyết định đây mà, tôi sẽ tỏ tình với Duy. Ôi, nghĩ đến mà tôi đã thấy hồi hộp hết mức.

Sang nhà Duy, tôi giả vờ lấy giọng hơi buồn chán (theo lời Thành Duy)

- Duy ơi.

- O, Như..., sang lấy bánh à.

- Ừm, có người bảo đang ăn tiệc ở nhà, hic.

- Thành Duy sao, nó bỏ mặc Như à, sao lại thế. Như vào đi đã. Để Duy gọi điện hỏi nó xem.

- Hic, thôi Duy đừng gọi, nãy Như gọi lại, cậu ấy không có nghe máy, chắc đang vui vẻ nên không muốn nghe rồi.

- Aizz..., sao lại thế được chứ. Vậy Như ở đây đi, Duy sang tận nhà nó hỏi.

Thấy Duy có vẻ bức tức lắm, tôi mới vội kéo tay cậu ấy lại. Hic, Thành Duy cũng nói là chắc Anh Duy sẽ bức nhưng không ngờ là đến mức này >.

- Thôi không cần đâu Duy, Thành Duy bảo cậu ấy sẽ sang sau mà, mình cứ chuẩn bị vậy, mang bánh ra cắm nến trước.

Tôi nói rồi nhìn cậu ấy thêm một tẹo và đi vào ngồi xuống giường. Duy cũng ngồi xuống cạnh tôi, ánh mắt nhìn tôi như muốn nói: Buồn lắm hả, thôi không sao đâu mà. Thực ra thì tôi đâu có buồn, tôi còn đang không biết Thành Duy có sang thật không đây, nếu cậu ấy sang thật chẳng phải là rất ngại sao >.<, tôi...cũng=“” chỉ=“” muốn=“” hai=“” đưa=“” ở=“” với=“” nhau=“” thôi=“” :”=“”>.

Ngồi thờ dài một cái, tôi mới bảo Duy mang bánh ra. Ôi, tôi quên mất là nhà Duy không có tủ lạnh, trời thì nóng, may mà đến lúc lấy cái bánh ra thấy nó vẫn còn...chưa sao, hic. Để cái bánh lên trên vỏ hộp rồi, tôi mới (theo kế hoạch) hét lên:

- A, chết rồi, bọn mình quên không mua nến rồi Duy ơi, sao bây giờ.

Ngay lập tức tôi nghe thấy giọng Duy:

- Ủ, quên không mua rồi. Làm sao giờ.

- Không sao, để Duy đi mua cho, Như trông nhà một mình tẹo nhé.

- Ủ, vậy làm phiền Duy...

Tôi nói rồi ra về ngại ngần. Rồi thấy Duy đi rồi mới sung sướng tí thì hét lên. Hehe, mọi thứ đã xong hết rồi, giờ chỉ cần...cắm nến, và tắt điện. Nói với Duy vậy thôi chứ tôi đã mua đủ rồi đây. Thừa sức cắm 17 cái nến. Đó là kế của Thành Duy, bảo tôi làm thế nào thì làm, để cậu ấy ra khỏi nhà rồi sẽ chuẩn bị trước đón cậu ấy về. Sau đó thì...tỏ tình.

Ôi tôi hồi hộp quá đi mất.

Cắm hết nến vào rồi, tắt đèn rồi (chưa thắp nến sáng đâu nha), ngóng ra ngóng vào đến mấy lần mà chưa thấy Duy đâu, tôi sốt hết cả ruột. Gần hai mươi phút sau mới nghe tiếng mở cửa, hic. Theo kế hoạch, tôi đứng sẵn ở cửa trong (thì bên ngoài có một cái cửa sắt mà) chờ Duy vào.

Mới thấy có tiếng bước chân và tiếng Duy khẽ gọi: Như ơi..., tôi đã đi ra, nhìn kĩ rồi...nắm lấy tay cậu ấy. Nắm khá chặt đấy, và hình như còn run run và ngại >.

- Duy...chúc mừng sinh nhật lần thứ 17...

- O...Như...Duy...Duy không phải Thành Duy đâu...là...là Anh Duy, nhầm rồi...

- Không, Như không nhầm, người Như muốn nói chúc mừng sinh nhật, muốn...cầm tay, là Anh Duy, không phải Thành Duy.

- Là...sao?

Thấy Duy vẫn còn chưa hiểu, hoặc là cậu ấy hiểu nhưng không hiểu hết nên tôi mới kéo Duy ngồi xuống giường, lúc này mới tự tay châm lửa từng cây nến.

- Như...thế này là sao? Không phải, cho...Thành Duy sao?

- Duy này, cậu...tên là gì?

- Là...là Duy...Anh Duy.

- Cậu sinh ngày bao nhiêu?

- 1...12 tháng 4.

- Vậy hả. Hi, vậy trên bánh, ghi tên ai? Có phải tên Duy và 12-4 không?

- Ủ đúng.

- Bánh này là của cậu, cả món quà này nữa, cũng là của cậu. Chúc mừng sinh nhật nhé, Duy.

- Là của tớ thật sao? Như...tỏ chúc sinh nhật cho tớ thật sao? Là thật hả?

- Ủ, là thật.

Tôi mỉm cười. Nhìn mặt Duy ngạc nhiên rồi tươi hẳn lên cũng với nụ cười trên môi. Hình như Duy đang xúc động lắm.

Bây giờ mới vào vấn đề chính đây.

Tôi hít một hơi, thật dài, rồi thở hắt ra (tất nhiên không làm tắt nến)

- Duy này, sinh nhật Duy, có thể cho Như ước được không? – tôi nhìn vào mắt Duy.

- Như muốn ước. Ủ, được thôi.

- Vậy, Duy nghe rõ điều ước của Như nhé, và...nếu Duy đồng ý để điều ước trở thành hiện thực, Duy hãy thổi một hơi tắt hết nến nhé. – tôi vẫn nhìn vào Duy.

- Duy có quyền quyết định điều ước của Như thành hiện thực hay không sao?

- Ủ.

Tôi khẽ gật đầu. Rồi thấy Duy cũng gật đầu.

- Ủ, được. Như ước đi.

Tôi khẽ cười. Lần đầu tiên trong đời tôi lại đi ước vào “bữa tiệc” sinh nhật của người khác, lần đầu tiên ước mà...không nhắm mắt lại. Liệu như vậy có thể coi là không thành tâm không?

Cầu mong Duy đồng ý.

- Ước gì... – tôi khe khẽ nói – Như...được làm bạn gái Duy, Anh Duy...

- Như... – tôi thấy trên mặt Duy có nét sững sờ.

- Hi, Như ước xong rồi, giờ đến Duy, Duy có đồng ý để điều ước của Như thành hiện thực không?

- Duy...

- Đừng nói, hành động đi.

Và...Duy thổi. Một hơi. Không gian phút chốc bao trùm bởi màu đen. Nước mắt tôi bỗng trào ra. Hạnh phúc. May mà có bóng tối giúp tôi che giấu được những giọt nước mắt hạnh phúc này.

- Vậy...vậy là Duy...Duy đồng ý sao? – tôi sung sướng quá nói không thành lời luôn.

- Ủ, Duy đồng ý. Nhưng Như thực sự...thực sự yêu Duy sao? Không phải là...Như với Thành Duy...

- Phải cái gì chứ, chẳng ngờ này, còn không nhận ra là người ta thích mình sao.

Giọng Thành Duy từ đâu vang lên. À, từ ngoài cửa, cậu ấy vào đây từ lúc nào thế không biết.

- Thành Duy? Không phải mày đang ăn tiệc...

- Không, tao phải sang xem kế hoạch của tao có thành công không chứ. Xem ra không uống phí rồi.

- Mày...biết Như thích tao.

- Và tao còn biết mày thích Như nữa. Hai đứa mày thật ngốc hết chỗ nói, haha.

- Như...là kế hoạch của Thành Duy?

Hình như Duy đang...hỏi tội tôi, hic.

- Tại...Như không biết làm thế nào để tỏ tình với Duy. Duy...toàn hiểu lầm. Ngay từ đầu, người mà Như thích...là Anh Duy, không phải là Thành Duy... – tôi có thể thấy mặt mình nóng bừng lên.

- Trời ơi, Duy đúng thật là ngốc hết chỗ nói.

- Là sao?

- Ủ, Duy...cũng thích Như, lâu lắm rồi...

Tim tôi đang rung lên mãnh liệt. Thành Duy nói đúng sao, Duy cũng thích tôi, lại còn lâu lắm rồi?

- Thôi, hai đứa ngốc, giờ thành đôi rồi thì phải trả ơn Thành Duy này đi. Coi như, cái bánh này, tao sẽ ăn hết, thế nhé.
- Ế, là bánh Như mua cho tao mà, ai ày ăn chứ.
- Haha, thôi được rồi mà, cả ba bọn mình cùng ăn, được chứ.
- Tôi phì cười vì hai người tên Duy này.
- Ủ, cảm ơn Như nhiều lắm, cảm ơn...điều ước của Như.
- Là Duy đã đồng ý. – tôi bẽn lèn cười
- Thôi, không nói nhiều nữa, hai người, tao ăn hết bánh rồi đây này, hehe.
- Mình cùng ăn thôi, chúc mừng sinh nhật cậu nữa, Thành Duy. Cảm ơn đã giúp bọn tớ thành đôi.
- Cảm ơn mày nha. Giờ thì ăn thôi nào!!!

—————The end—————

8. Chương 8: Ngoại Truyện

Một buổi chiều đẹp trời nào đó, tôi với người yêu – Anh Duy, ngồi bên bờ hồ hóng mát, và tâm sự.

_Như này, anh hỏi em một chuyện nhé, anh thắc mắc lâu lắm rồi.

_Chuyện gì thế? – tôi quay sang nhìn, không khỏi ngạc nhiên.

_Em có nhớ cái hôm trước sinh nhật anh mấy ngày không, cái hôm mà em đến lớp anh tìm Thành Duy và hai người rủ nhau ra sau trường đó.

_À, em nhớ, sao thế anh?

_Hôm đó...anh đã đi theo hai đứa.

_Ồ...theo dõi?

_Không phải theo dõi, anh...chỉ tò mò thôi.

_Thế chẳng là theo dõi thì là gì. Nhưng sao? Anh nói xem.

_Ủ, hôm đó, anh có nghe thấy em nói em thích Duy, anh đã nghĩ là em...đang tỏ tình với Thành Duy.

Tỏ tình với Thành Duy? Hic, lúc sau tôi chẳng nói là thích Anh Duy sao.

_Sao nữa anh.

_Ủ thì lúc đó, đang nghe lén đến đấy, điện thoại anh bỗng có chuông tin nhắn. Anh mới vội lẩn ra chỗ khác để tránh hai người phát hiện.

_A, ra thế, hèn gì lúc đấy bọn em có nghe thấy tiếng động, tìm lại không thấy có gì...khả nghi.

_Ừm, sau đó anh quay lại, anh đã nghe thấy...

_Nghe thấy gì.

_Nghe thấy thế này đây....

“Duy đồng ý nha.”

“Tất nhiên rồi, Duy đồng ý.”

“Hihi, tốt quá, tốt quá. Duy đồng ý thiệt hả.”

“Ừ, thì Duy có kêu sẽ từ chối đâu nào.”

“Hihi, vậy sắp sinh nhật Duy rồi, là ngày bao nhiêu vậy, hôm đó Như sẽ bày tỏ tình cảm...”

...đấy, thế đấy.

_Anh nghe thấy những thế sao?

_Ừ, thế nên anh mới càng tưởng em với Thành Duy đã thành một đôi. Hôm sau đi mua quà nữa, anh...cứ tưởng em mua cho Thành Duy...

_Haha, anh đúng là, là em bảo Thành Duy đồng ý giúp em...tỏ tình với anh, ngốc ạ, haha.

_Giúp em tỏ tình với anh? Nên...Thành Duy mới bảo đồng ý?

_Ừ, đúng, hehe. Anh đúng là ngốc ghê luôn đó, nhưng mà, thế mới đáng yêu phải không.

_Hi, Như, anh yêu em nhiều lắm.

Một buổi chiều đẹp trời nào đó, tôi với người yêu – Anh Duy, ngồi bên bờ hồ. Tôi bị anh thơm một cái vào má...:”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-tinh-cua-toi>